



Rozmarné povídky o psech

TVŮJ SLUHA PES

Rudyard Kipling

eknizky.sk

Tvůj sluha pes

RUDYARD KIPLING

eknizky.sk

Z anglického originálu preložila Pavla Moudrá ●

Knihtiskárna Jos. R. Vilímek v Praze



Tvůj sluha pes by [Rudyard Kipling](#) is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License](#), except where otherwise noted.

Obsah

Tvůj sluha pes	1
I.	3
II.	5
III. <i>V SRPNU 1923.</i>	7
IV.	9
V.	11
VI.	13
VII.	15
VIII.	17
IX.	19
X. <i>V ŘÍJNU 1923.</i>	21
XI. <i>V BŘEZNU 1924.</i>	23

XII.		27
XIII.	<i>NA ZAČÁTKU DUBNA 1924.</i>	
		31
XIV.	<i>POZDĚ V DUBNU 1925.</i>	
		35
Velká hra na hon		39
Toby pes		55

Tvůj sluha pes

PROSÍM, SMÍM DÁLE? JÁ JSEM BOTA. JSEM SYN BOJOVNÉHO Kildonana Dřeváka – vítěze na výstavě – prvotřídní zvláštnost – tuze krásný pes. Nprovádím žádné překotné salonní kousky, jak říká pán, jenom dovedu panáčkovati a klásti tlapky přes čenich. Tomu se říká „Prosík“. Podívejte se! Dělán to z vlastního popudu. Ne na povel... Toto je dům v městě. Žiji zde se svým bohem. A vyprávím:

I.

Je procházka v parku, na šňůře. Když docházíme k trávníku hřiště, bývám pouštěn se šňůry. Je tu ještě jiný pes, jako já, který se také již těší. Ptám se: „Jméno?“ Odpovídá: „Trepka.“ A sám se ptá: „Jméno?“ Povídám: „Bota.“ Praví: „Jsem pěkný pes. Můj bůh se jmenuje Slečna.“ Jána to: „Jsem tuze krásný pes. Můj bůh se jmenuje Pán.“ Procházíme se dokola. Najednou jsme do sebe drcli. Pořádný náraz. Pán praví: „Promiňte! Lituji velice! Je to mou vinou.“

Slečna Trepky říká: „Lituji! Je to také mou vinou.“ Pán praví:

„Těší mne, že je vina na obou stranách. To je hezký pejsek, ten váš Trepka.“ Slečna Trepky říká:

„Myslíte to doopravdy?“ Dělán hned nato „Prosíka“. Slečna Trepky povídá: „Miloučkový pejsek, váš Bota.“ Dnes nás nepouštějí *se šňůry a chodíme s Trepkou* za svými bohy, dlouhou dobu ... Trepka není špatný pes. Je mi hodně podobný. „Byl by z nich pěkný párek,“ praví Pán...

Další procházky parkem. Bývá při nich také Trepka a její slečna. Naši bohové chodí spolu — jako na šňůře. Chodíme za nimi. Nudí nás to. Zíváme. Naši bohové nevidí. Naši bohové neslyší... Dali nám kvetoucí bílé větvičky za obojky. Nelíbí se nám to. Strhali jsme je. Jsou špatné k jídlu ...

II.

Teď žijeme na venkově, hned u parku, a je tu plno libých zápachů. Jsme tu všichni. Prosím, dívejte se! Počítám na tlapkách. Jsem tu já a můj bůh — Pán. Je tu Trepka, a Trepkův bůh — Paní, která dříve byla Slečnou. To jsou všechny moje tlapy. Je tu Adar. Je tu kuchařka. Je tu Jakub s boudou, která se pohybuje. Je tu Harry s lopatou. To jsou všechny tlapy Trepky. Dál už nemohu počítat; ale jsou tu služky, posluha, člověk, který nosí dopisy a telegramy, řezník a všelijací lidé. A je tu kuchyňská kočka, která běhá po zdi: Ošklivá! Ošklivá! Ošklivá!

Ráno nás Adar odváže a vyčeše. Pak běžíme rychle po schodech nahoru do kuchyně, a prosíme bohy, aby šli k snídani. Ležíme pod stolem na každém konci a máme hlavy položené na nohách bohů. Někdy nám něco hodí pod stůl. Ale nesmíme „prosít“.

Po snídani honíme kočku po celé zahradě až ke zdi. Vyšplhá se na ni. Sedíme dole a vyjeme. Pak čekáme na bohy, půjdou-li na procházku. Nemají-li nic na hlavě, znamená to běhat jen po zahradě a slyšet: „Jdete mi z těch záhonů, vy dva!“ Prší-li, je tu kobereček u krbu anebo: „Kdo pak vám řekl, že smíte sedět na židlích?“ Jsme stále se svými bohy — se svým pánem a se svou paní. Jsme nejkrásnější psi... Je tu velký pes, přichází ku plotu zahrady a nahlíží k nám vavříny. Sešli jsme se s ním u truhlíku na smetí.

6 Tvůj sluha pes

Řekli jsme: „Pojď si s námi hrát!“ Ale odběhl. Má docela křivé nohy a příliš chlupaté uši. Ale je větší než já!

III.

V SRPNU 1923.

Prosím, sedněte si! Budu vám vyprávět střídavě a v dlouhých přestávkách – každý oddíl včas. Povím o pěkných věcech i o hrozných.

Začátek měsíce. Byla procházka s našimi bohy a koš s věcmi k jídlu, když jsme usedli. Byly to dlouhé procházky. Jedli jsme mnoho. Pak tam byli králíci, kteří nechtěli počkat. Honili jsme je. Zaslechli jsme žalostné vytí v lesích. Šli jsme se podívat. Byl tu onen velký pes od plotu, a vyl u mělké dutiny.

Povídal: „Jsem tu už hrozně dlouho a nevím, kde jsem/’ Řekli jsme mu: „Sleduj stopy!“ Vrátil se k našim bohům. Paní řekla: „Ó, ty ubohé velké zvířátko!“ Pán pravil: „Copak tu dělá Kentovo štěně?“ Velký pes plazil se po břichu a neříkal nic. Potom řekl pán: „Dej mu co zbylo.“ Pes líbal ruce.

Domů jsme šli všichni přes pole Vyprávěl nám, že si hrál s prádlem, visícím na šňůře, které sebou mávalo jako ocase. Potom přišel malý pes s černými zuby a řekl mu, že ho vycvičí na honícího psa, půjde-li s ním. Šel tedy s ním a našel libé zápachy. Starý pes mu řekl, aby přiložil čenich k zemi a pátral. Dlouho tak pátral se starým psem. Byla tam louka plná ovcí a nádherný zápach až zarážel. Starý pes se zlobil a popoháněl ho kupředu. Ale přišli lidé s hlasitým křikem. Utekl do lesů. Starý pes řekl, vyčká-li, že doroste v honícího psa, a že bude dobře, bude-li si hledati sám cestu domů,

a že mu tak bude třeba činit po většinu života, bude-li stále tak ukrutně hloupý. Starý pes odběhl, a velký pes čekal na další skvostný zápach, a zatím nadešla noc a on nevěděl, kde je domov a vyl, jak jsme ho slyšeli. Bylo nám ho velmi líto. Je to zcela nováček pes. Práví, že se mu říká „Štěně“. Po dlouhé době ucítil zápach, který znal. Proběhl tedy křovím a běžel domů. Řekl, že dostane pořádný výprask.

Nějaký čas potom. Kuchyňská kočka sedí na zdi. My vyjeme. Povídá: „Vaši bohové jdou odtud.“ Trepka praví: „Vrátí se k přesnídávce.“ Kuchyňská kočka praví: „Tentokráte odejdou a už se nikdy nevrátí.“ Trepka říká: „To není pravda.“ Kuchyňská kočka odpovídá: „Jděte nahoru do domu a podívejte se, co dělá Adar s boudami, jež se zamykají.“

Jdeme nahoru. Tam je Adar a boudy, které se zamykají. Plní je věcmi, jež bohové nosí na nohách, na hlavě a na těle. Utíkáme dolů. Nechápeme...

Kuchyňská kočka sedí na zdi a praví: „Teď jste viděli, že vaši bohové odjíždějí. Počkejte, až boudy, které se zavírají, budou přivázány vzadu k boudě, která se pohybuje, a vaši bohové do ní vlezou. Pak budete vědět.“ Povídá Trepka: „Jak víš, že tomu tak bude?“ Kuchyňská kočka praví: „Protože jsem kočka. Ty jsi pes. Když něco uděláte, vy psi, ptáte se svých bohů, zasloužíte-li za to výprask nebo pohlazení. Plazíte se po břichu. Říkáte: »Prosím, já už budu hodný.« Co si počnete, až vaši bohové odejdou a nikdy se nevrátí?“ Trepka řekl: „Pokousám tě, až tě chytím.“ „Dej si narůst nohy!“ řekla nato kuchyňská kočka.

Seskočila se zdi a běžela do kuchyně. Šli jsme za ní. Byla tam kuchařka a koště. Kuchyňská kočka seděla na okně a pravila: „Podívejte se na kuchařku. Někdy je tu tlustá kuchařka, někdy je tu hubená kuchařka. Ale vždycky je to moje kuchařka. Nejsm nikdy kuchařčina kočka. Ale vy musíte mít vždycky své bohy s sebou. Jinak se vám vede zle. Co si počnete, až vaši bohové odejdou?“ Nebyli jsme potěšeni. Odešli jsme do domu. Prosili jsme své bohy, aby neodcházeli. Nerozuměli nám...

IV.

Nějaký čas potom. Naši bohové skutečně odjeli v boudě, která se pohybuje, s boudami, které se zamykají vzadu! Bouda se vrátila asi v době přesnídávky, ale ne bohové. Chodili jsme po domě, a hledali je. Kuchyňská kočka řekla: „Tak, teď to vidíte!“ Hledali jsme všude. Nikde nic... Přišli lidé, zvaní tesaři. Staví malý domeček uvnitř velkého domu. Listonoš se baví s Adarou. Řezník se baví s kuchařkou. Každý hovoří. Každý říká: „Chudáčkové.“ A zas odchází.

O něco později. Té noci svítila Zářící Deska do našich bud a způsobila, že jsme vyli. Vyli jsme: „Kdy se vrátí naši bohové?“ Adar vyhlédla s hoření ho patra a volala: „Přestaňte, nebo na vás půjdu!“ Ztichli jsme, ale Zářící Deska svítila ještě víc. Vyli jsme: „Budeme hodní, jen ať se bohové vrátí.“ Adar přišla dolů. Byl z toho výprask. Jsme ubozí malí pejskové. Jsme venku. A nikdo se o nás nestará.

V.

Ještě později. Setkal jsem se s oním velkým psem od plotu, který má tak velké nohy. Nejmenuje se již „Štěně”. Je zván Plenitel-syn-Regany. Nemá žádného svého boha, protože chce vyrůst v potulného honičiho psa. Bydlí za parkem, u stromořadí u velkého člověka, jménem Mister-Kent. Šel jsem k aleji. Byly tam pěkné vůně a malá prasátka a vědro, plné odpadků. Plenitel řekl: „Jez po chuti!“ Je to hodný pes. Najedl jsem se. Plenitel prostrčil hlavu rukojetí vědra a nemohl ji dostat zpět. Couval a vyl. Vyl: „Já se bojím!” Přiběhli lidé. Utekl jsem. Dostal jsem se do tmavé místnosti, které se říká sklep. Byly tam máslo a smetana. Přišli lidé. Utekl jsem okénkem. Zvracel jsem dvakrát, než jsem se dostal domů. Doběhl jsem ke své boudě a lehl jsem si. Člověk jménem Mister-Kent přišel za chvíli. Povídal Adaře: „Ta malá černá bestie je zloděj.” Adar řekla: „Nesmysl! Vždyť spí.” Přišel Trepka a vybízela: „Pojď si hrát na krysy.” Sekl jsem: „Jdi k aleji a hrej si s Plenitelem.” Trepka odběhl. Lidé myslili, že Trepka jsem já. Trepka se vrátil. Jsem velmi pěkný pes — ale pán se nevrátil!

VI.

Potom. Jsem ošklivý pes. Jsem praošklivý pes. Jsem: „Jdeš ty špinavý ďáblíku!” Našel jsem na silnici něco moc ošklivého. Líbilo se mi to! Válel jsem se v tom! Bylo to nádherné! Vrátil jsem se domů. Byly tam kuchařka a Adar. Křičely: „Nechod blízko k nám!” Byl tu Jakub od boudy, která se pohybuje. Volal: „Pojď sem, ty mladý tchoři!” Sebral mne, drhnul mýdlem a vetřel mi všude do srsti lepkavou mazlavinu z boudy, která se pohybuje. Uvázal mne. Zapáchal jsem sám sobě velmi nepěkně. Přišla kuchyňská kočka. Volal jsem na ni: „Jdi ode mne! Jsem šeredný, ošklivý pes! Jsem dokonalý smraďoch!” Kuchyňská kočka řekla: „Není to tvou vinou. Jsi ošklivý, protože se tvoji bohové nevrací. Jsi jako lidé, kteří nemohou být hodní, když je jejich bohové nehladí.”

VII.

Ještě později. Jsem teď velkým přítelem Plenitelovým. Šli jsme s Trepkou honit slepici v aleji. Byla to zlostná kvočna s kuřaty. Klovla Trepku dvakrát zobákem pod oko. Utíkali jsme jinou cestou. Ale tu byla paní svině s čuňátky. Obrátili jsme se jinam. Tam zas byli lidé od Mister-Kenta s holemi. Utíkali jsme opět jinam. Našli jsme na hromadě krásného smetí rybí hlavu. Byl tam také Plenitel. Běželi jsme si hrát. Na louce byla telátka. Rozběhli se na nás. Schovali jsme se pod dvířka a štěkali jsme. Telátka utíkala. Běželi jsme za nimi, až se zastavila. Obrátila se proti nám. Teď jsme zas utíkali my a telátka za námi. Hráli jsme si tak dlouho. Byla to opravdová psina. Lidé Mister-Kenta i jiní přišli a nadávali nám hrozných jmen. Řekli jsme Pleniteli: „Půjdeme domů/* „Já také,” řekl Plenitel. Běžel přes pole. Vrátili jsme se domů strouhami.

Hráli jsme si na trávníku.

Přišli skotáci a povídali s Adar: „Ti dva malí darebové nám vyhnali telata z ohrady!” Adar řekla: „Styďte se žalovat! Podívejte se na ně! Jak si hezky hrají!” Čekali jsme, až skotáci odejdou. Prosili jsme o cukr. Adar dala. Plenitel prodral se k nám vavříny – všecek schlíplý. Povídá: „Dostal jsem pořádný výprask. Co jste dostali vy?” Řekli jsme: „Cukr.” Řekl: „Jste velmi chytrí pejskové. Mám hlad.” „Dám ti svou zásobní kost ze záhonku.

Najez se,” řekl jsem mu. Hrabal. Pomáhali jsme mu. Přišel Harry s lopatou. Plenitel utekl vavřínovým křovím jako kuchyňská kočka. Dostali jsme notný výprask a byli jsme uvázáni, protože jsme hrabali v záhonech. Jsme-li nehodní, dostaneme cukr. Jsme-li hodní, je za to výprask. Raději všeho nechat a spát...

VIII.

Harrys lopatou vyhnal ze záhonu krysu ... Dívejte se, prosím! Prosím, dívejte se! Jsem hrdina pes! Zabil jsem krysu. Zavraždil jsem krysu! Kousla mne do čenichu. Kousl jsem ji také. Kousal jsem ji, až bylo po ní. Utřepal jsem ji k smrti! Harry řekl: „Jsi chlapík! Rozený krysař!” Jsem vskutku velmi pěkný pes! Kuchyňská kočka seděla na zdi a pravila: „To není tvoje krysa. Zabil jsi ji, abys se zalíbil bohu.” Až mi narostou nohy, zabijú kuchyňskou kočku jako krysu. Ošklivá! Ošklivá! Ošklivá!

IX.

Brzy na to. Šel jsem k aleji, abych vyprávěl příteli Pleniteli o své kryse, a abych našel něco jiného, co bych zabil. Plenitel povídá: „Honím ovce, honím kuřata, ale nehoním býka. Pojď do parku a hraj si s býkem v ohradě.“ Prolezli jsme pod vraty k býku do ohrady. Plenitel praví:

„Je příliš líný, než aby za tebou běžel. Štěkej!“ Štěkal jsem. Býk řval. Plenitel štěkal. Trepka štěkal. Vlezl jsem pod koryto a nadával. Býk frkal nosem. Vyběhl jsem plotem a vrátil jsem se jinou děrou. Plenitel štěkal s druhé strany ohrady. Býk se otáčel. Funěl. Byl příliš tlustý. Byla to psina. Slyšeli jsme Mister-Kenta, jak hlasitě nadává. Běželi jsme domů parkem. Plenitel říká, že jsem pravý sportovní pes, až na ty mé krátké nohy.

X.

V ŘÍJNU 1923.

Je po zlých časech. Posadte se! Posadte se! Vypravuji! Vypravuji! Bylo velké mytí a nedělní obojky. Tesaři odešli a nechali nový malý domeček uvnitř velkého domu. Domeček se houpá a říkají mu kolébka. Adar nám ji ukazovala. Šli jsme k Jakobovi. Odjel s boudou, která se pohybuje. Šli jsme k hlavním vratům. Slyšeli jsme! Viděli jsme! Naši bohové — skuteční naši bohové — Pán — Paní — se vraceli! Štěkali jsme. Tančili. Váleli se. Běhali dokola. Pak jsme šli k čaji, hlavy položené na nohou bohů! Dávali nám topinky s máslem pod stůl a každý jsme dostali po dvou kouscích cukru ...

Slyšeli jsme nové osoby hovořiti ve velkém domě. Jedna volala: „Uá! Uá!“ velmi slabounce jako koťátko. Jiná odpovídala: „Hajej! Hajej!“ Prosili jsme své bohy, aby nám je ukázali. Adar dávala čaj nové osobě, tlustší než Adar, které se říká „Chůva“. Z boudy, která se houpá, ozýval se tenký hlásek: „É! É!“ Dívali jsme se dovnitř. Adar nás držela za obojky. Byla tam velmi malinká osobička. Otvírala ústecká. Ale neměla zubů. Mávala tlapkou. Lízal jsem ji. I Trepka lízal. Oba naši bohové seděli u nejmenší osobičky a mluvili a mluvili a líbali jí tlapku. Nejmenší osobička křičela velmi hlasitě. Ta nová Tlustá namáčela suchary v mléce. Klepali jsme ocasy na podlahu, ale „to není pro vás, mlsouti!“ Šli jsme dolů honit kuchyňskou kočku. Vyběhla vzhůru na jabloň. Štěkali jsme: „Naši bohové

se vrátili s nejmenší novou osobičkou v nejmenší boudičce!“ Kuchyňská kočka pravila: „To není osobička. To je vašich bohů vlastní děťátko. Ted jste vy jen špinaví psíci. Budete-li příliš hlasitě štěkat na mne nebo na kuchařku, probudíte děťátko, a dostanete pořádný výprask. Budete-li se drbat, nová Tlustá řekne: „Blechy! Blechy!“ a bude ještě větší výprask. Přijdete-li promoklí, bude z vás děťátko kýchat. Tu vás vystrčí ven a budete škrabat na dveře, které se vám zavrou před nosem. A budete vyhoštěni k rákoskám a košťatům, do studených chodeb a na všechna temná místa.“ Řekl Trepka: „Pojďme si lehnout do boudy.“ Šli jsme.

Slyšeli jsme své bohy, jak se procházejí v zahradě. Povídali: „Je hezké být zase doma, ale kde je náš páreček?“ Trepka praví: „Lež tiše, nebo nás vystrčí na temná místa.“ Ležíme tiše. Paní volala: „Kde pak je Trepka?“ Pán volal: „Boto, ty darebáku!

Hej! Boto!“ Ležíme tiše. Naši bohové vešli na dvůr a našli nás. Řekli: „Oh, tady jsou! Což jste mysleli, že na vás zapomeneme? Pojďte na procházku.“

Šli jsme. Štěkali jsme zcela tiše. Váleli jsme se jim před nohama, prosíce, aby nás nevyháněli do temných míst.

Dělal jsem „prosíka“, protože jsem nebyl utěšován. Paní řekla: „Kdo by si byl pomyslel, že to ponosou tak těžce, chudáčkové?“ Pán nám házel množství klacíčků. Sbíral jsem je a nosil jsem mu je zpět. Trepka odešel dovnitř s paní. Pojednou přiběhl rychle. Praví:

„Pospěš si! Děťátko se myje.“ Utíkal jsem jako zajíc. Děťátko nemělo docela nic na sobě, ani na hlavě, ani na nohách, ani na těle. Ta tlustá chůva je koupala a třela, a zas pak na ně všechny věci navlékala. Lízal jsem mu zadní nohy. Trepka také. Oba bohové říkali: „Hled — ono ho to lehtá! Směje se. Ví, že to oba s ním myslí dobře!“ Potom povídali a povídali, a líbali je a líbali, a houpali boudičkou — a potom byl oběd, a hlavy na nohou pod stolem, a mnoho věcí, házených pod stůl. Jednou to byla ledvinka, a dvakrát sýr. Jsme hodní psi!

XI.

V BŘEZNU 1924.

Oba bohové odjeli v boudě, která se pohybuje, slavit konec týdne. Ale nemáme strachu. Oni se vrátí. Trepka šel nahoru promluvit si s děťátkem a chůvou. Sel jsem do aleje navštívit svého velkého přítele Plenitele. Vídám ho velmi často. Za stodolou byl nově přišlý starý, bílý pes. Měl jen jedno oko. Byl po celém těle hrozně pokousán. Zuby měl černé. Chodil pomalu. Říkal: „Jsem starý lovecký jezevčík na odpočinku! Chovej se dobře, psíčku!“ Byl jsem polekán jeho stářím a podivným vzhledem. Postavil jsem se na zadní nohy. Vyprávěl jsem o sobě, o Trepkovi a o Pleniteli. Řekl: „Znám to štěně. Učil jsem ho, aby dorostl v honičiho psa. Jsem mnohem starší než Royal jeho děd.“ Řekl jsem: „Je to dobrá věc? Je mým přítelem. Vyroste v honičiho psa?“ Lovecký jezevčík řekl: „Přijde na to.“ Škrábal se na hrozně pokousaném krku a hleděl na mne svým jediným okem.

Nebylo mi volno. Vešel jsem do stodoly.

Tam byl na mlátě Plenitel a dva lidé. Jeden byl celý bílý, až na černé konce, a jmenoval se Moore. Druhý byl vysoký, hezký, úhledný muž a říkali mu milostpán. Moore pozdvihl Plenitelovi hlavu a otvíral mu tlamu.

Úhledný pán se díval. Moore řekl: „Podívejte se, milostpane. Má zaječí pysk.“

Úhledný pán řekl: „Škoda! Je syn Romeův a Regany.“ Moore pravil:

„Ano, a Regan je nej moudřejší, nej zlejší fena, jaká kdy byla.“ Úhledný pán dal Pleniteli suchar.

Plenitel stál vzpřímen na zadních nohách — velmi krásný pes. Moore řekl: „Má Romeovy plece. Reganiny nohy. Škoda, milostpane.“ Úhledný pán řekl: „A Royalův ostrovtip. Velká škoda. Uznávám. Dám vám zítra rozkaz o něm.“

Odešli. Plenitel pravil: „Teď mne nechají vyrůst v honícího psa. Pošlou mne do psince a budu vycvičen pro září.“ Odešel. Přišel lovecký jezevčík a cenil černé zuby. Ptal jsem se: „Co je to »zaječí pysk«.“ Povídal: „Když je rozštěpený čenich, hlupáku.“ Potom přišel Moore a posadil si loveckého jezevčíka za krk, jako kuchařka nosívá kuchyňskou kočku. Lovecký jezevčík pravil: „Nikdy nechoď, když se můžeš vozit, v mém věku.“ Odešli. Já také. Ale nebyl jsem potěšen.

Když jsem přišel domů, byly chůva, Adar a kuchařka v prádelně, a všechny mluvily hlasitě o Trepkovi, o kuchyňské kočce a o děťátku. Trepka seděl ve výlevu — a krvácel. Adar otočila kohoutkem a lila mu vodu na hlavu. Trepka vyskočil a utekl. Schovali jsme se v sínce, kde se cítí boty. Trepka vyprávěl: „Šel jsem se podívat nahoru na děťátko. Spinkalo. Lehl jsem si pod chůvinu postel. Šla dolů pro čaj. Přišla kuchyňská kočka a skočila do boudy, která se houpá, zrovna vedle děťátka. Volám: „Jdeš odtamtud!“ Ona na to: „Chci tu spát. Je tu teplo.“ Štěkal jsem hlasitě. Kuchyňská kočka seskočila na podlahu. Kousl jsem ji, jak šla ke dveřím. Sekla po mně. Cloumal jsem jí. Valili jsme se po schodech dolů a vrazili do chůvy. Kuchyňská kočka mne škrábla přes oko. Pustil jsem ji, protože jsem neviděl. Kuchyňská kočka mňoukala a kuchařka ji zdvihla. Já jsem štěkal a Adar mne zdvihla, posadila do výlevu a lila mi vodu na krvácející oko. Potom kde kdo křičel. Ale já jsem docela zdravý pes a není dnes můj den koupele.“ Řekl jsem: „Trepko, jsi výborný pes! Já se bojím kuchyňské kočky.“ Trepka řekl: „Já také. Ale tentokráte se ve mně probudil nový pes. Byl jsem v té chvíli hrozně divoký, velký honící pes! Teď jsem zase Trepka.“

Vyprávěl jsem o Pleniteli, o Moorovi a o úhledném pánu, jakož i o

loveckém jezevčíku a o zaječím pysku. Trepka pravil: „Nevidím, kam to vše povede. Čenichám něco ošklivého. Ale musím hlídat děťátko. Tvá věc je zabíjet.“

XII.

Brzy po těch zlých lasech. Kuchyňská kočka odešla a nevrátila se. Do kuchyně není pěkné vcházet. Šel jsem k aleji navštívit přítele Plenitele. Byl uvázán. Vyl žalostně. Vyprávěl hrozné věci. Privil: „Když jsem usnul včera v noci, byl jsem již dospělý honicí pes – nádherný pes. Ve snu jsem honil s jiným loveckým psem – žlutým a bílým. Honili jsme velké lišky po všech tmavých doupatech. Pak jsem spadl do rybníka. Něco těžkého jsem měl přivázáno ke krku. Klesal jsem stále hlouběji do rybníka, až se kolem mne setmělo. Báł jsem se a probudil jsem se. Teď mi není dobře.“ Zeptal jsem se: „Proč jsi uvázán?“ Řekl: „Mister- Kent mne uvázal, abych čekal na Moora.“ Řekl jsem: „To není má věc. Zeptám se loveckého jezevčíka.“

Vrátil jsem se tedy do parku. Bylo mi nevolno po celé srsti k vůli mému upřímnému příteli Pleniteli. V příkopu byl ježek. Svinul se. Štěkal jsem hlasitě. Lovecký jezevčík vyběhl z křoví a zahnal ho do mokra. Ježek se rozvinul. Lovecký jezevčík ho zakousl. Řekl jsem: „Jsi nej podivuhodnější, chytrý, silný, pěkný pes.“ Povídá: „Jakou máš další nesnáz, Rozmazlenče?“ Pravím: „Pověz mi, co je to »rozštěpený čenich«?“ Odpověděl: „Mají-li ho štěnata honících psů, zabíjí se, protože nemohou rychle hltat nebo se ostře zakousnout. Je to takový čenich, jaký máš ty.“ Řekl jsem: „Já přec mohu jíst i ostře se zakousnout. Jsem syn bojovného Kildonana

Dřeváka — prvotřídní zvláštnost — tuze krásný pes.“ Lovecký jezevčík pravil: „Znám tu smečku. Honí blechy. Jaká blecha tě kouše?“ Řekl jsem: „Plenitel je smutný a já truchlím pro svého přítele Plenitele.“ Řekl: „Nejsi takový budížkníchemu, jak vypadáš. Povídej mi o tom sklíčeném štěněti.“ Vyprávěl jsem tedy, jak Plenitel ve snu honil a padal do rybníka, což mi řekl, když byl uvázán. Lovecký jezevčík se ptal: „Honil ve snu se žlutobílou fenou, která měla jizvu na levé tváři?“ Odpověděl jsem: „Povídal, že honil s jiným psem — žlutým a bílým — ale neříkal nic o feně nebo tváři. Jak jsi to věděl?“ Lovecký jezevčík řekl: „Věděl jsem to hned v noci. Bude bit Plenitel, až bude kvičet.“

Pak jsme uviděli Moora na statném koni v parku. Lovecký jezevčík pravil: „Jde k pánovi pro rozkazy ohledně Plenitele. Běžme!“ Běžel jsem rychleji než lovecký jezevčík. V parku byl velký dum. Byla tam zahrada a po straně dveře. Muoie vešel. Lovecký jezevčík zůstal, aby se pobavil s koněm, který byl jeho velkým přítelem. Viděl jsem uvnitř úhledného pána, který byl tak laskav k Plenitelovi v aleji. Vešel jsem tedy také. Úhledný pán se ptal: „Co je to, Moore? Nový lovecký jezevčík?“ Moore řekl: „Ne, milostpane. To je ten černý ďáblík z vily, který vždy přichází ke Kentovům a svádí Plenitele.“ Úhledný pán řekl: „Zdá se, že se od rána nehnul od Plenitele.“ Moore pravil: „Ne — ani včera večer, milostpane.“ Úhledný pán řekl: „Ano, slyšel jsem.“ Moore řekl: „Přišel jsem pro rozkazy stran Plenitele, milostpane.“ Úhledný pán seděl, hleděl, ale jako když nevidí — zrovna tak jako můj pán, když kouří z dýmky. Nebylo mi volno. Sedl jsem si tedy na zadek a třel jsem tlapky o nos a dělal jsem velkého „prosíka“. To je vše, co umím. Úhledný pán se na mne podíval a řekl: „Co? Ty jsi také v tom, ošklivče?“ Lovecký jezevčík volal venku: „Žádné překotné salonní kousky tam uvnitř! Pojď ven odtamtud!“ Vyběhl jsem a bavil jsem se také se statným koněm.

Po chvíli vyšel Moore a sebral loveckého jezevčíka, posadil si ho před sebe do sedla a ujížděl. Lovecký jezevčík štěkal hrubosti o mých krátkých nožkách. Když jsme přišli do aleje, volal Moore hlasitě na Mister-Kenta: „Je

vše v pořádku.“ Mister-Kent pravil: „To jsem rád. Jak k tomu došlo?“ Moore řekl: „Regan ho zachránila. Vyla ukrutně včera v noci; a když milostpán se šel ráno na ni podívat, skákala na něj, dělala kočičku, lichotila se, prosila. Ta se vyzná! Neříkal nic, ale právě teď mi povídal: »Plenitel se pošle do psince s novým dovozem, a doufám, že jeho vada nebude dědičná.“

Mister-Kent odvázal Plenitele. Ten se válel a štěkal a štěkal a hrál si se mnou. Já jsem dělal lišku a honili jsme se kolem svinských chlívků. Vlezl jsem pod kurník. Slepice hrozně kdákaly. Lovecký jezevčík řekl, že kdyby mne cvičil po dvě léta, že by mne naučil vydělat si na živobytí. Ale nechtěl bych. Bojím se, že bych byl hozen do rybníka a potápěl se, protože mám rozštěpený čenich. Ale teď je mi dobře po celé srsti. Pojedl jsem trochu kávy a uzdravil jsem se. Jsem šťastný pes.

XIII.

NA ZAČÁTKU DUBNA 1924.

Podivuhodné časy. Jsme pěkní psi. Byl den, kdy zvoní zvony, kdy pán chodí celý černě ustrojen, pomalu a s lesklou pokrývkou na hlavě. Chůva položila děťátko do boudy, která se postrkuje, a šla na procházku do parku. Šli jsme s ní, běhali jsme a štěkali. Šli jsme alejí a pak podél mříží parku. Plenitel nás slyšel. Volal: „Já přijdu! Mám hodně volný obojek.“ Svlékl obojek a přišel. Děťátko volalo po něm hlasitě a mávalo tlapkou. Plenitel nahlédl do boudy, která se postrkuje a olízl děťátko ve tváři. Chůva křičela: „Jdeš pryč!“, a otírala děťátko šátečkem. Plenitel říkal: „Proč mi nadává »uslintaných bestii?“

Procházeli jsme se všichni parkem vedle boudy, která se postrkuje. Ozval se hluk za křovím. Vyběhl odtamtud býk, s kterým jsme si hráli v ohradě, a hrabal nohama a mával ohonem. Chůva volala: „Oh, co si počnu — co si počnu? Nohy se mi třesou.“ Vzala děťátko z boudy, která se postrkuje a běžela k mříži. Býk rychle za ní. Utíkali jsme napřed. Trepka a já jsme silně štěkali. Plenitel mu skočil na tlamu a utíkal. Býk se otočil. Plenitel běžel za boudu, která se postrkuje. Býk vrazil do ní nohama s jedné strany, porazil ji a klekl na ni. Plenitel mu skočil na tlamu a Trepka ho kousal do zadních noh. Já také. Býk sebou točil. Plenitel popoběhl kupředu. Býk za ním do křoví. Plenitel volal: „Chňapněte ho tam v housti!*" Chňapali

jsme po něm a běhali tam i ven. Plenitel ho kousal, a odskakuje štěkal mu před tlamou. Byla to psina. Býk krvácel. Trepka i já jsme nadávali. Býk utíkal do parku a tam se zastavil. Štěkali jsme se tří stran, takže nevěděl kudy kam. Byla to ohromná psina.

Lidé volali od mříže podél aleje. Chůva tu ležela na zemi, tlapy vzhůru a hrabala nohama. Byli tu i naši bohové a drželi pevně děťátko. Byli tu lidé od Mister-Kenta. Býk bučel, ale tiše, jako tele. Přišel Mister-Kent, prostrčil mu hůlku čenichem a odvedl ho na provaze. Všichni lidé u mříže pokřikovali na nás hlasitě. Báli jsme se, jako tehdy, když jsme vyhnali telátka z ohrady. Šli jsme domů jinudy. Plenitel šel s námi, protože si svlékl obojek a bál se bití. Otevřel jsem čenichem truhlík na smetí — jak to umím. Byly tam kaše, ocásky od slanečků a kůry ze sýra. Bylo to chutné. Potom Plenitel zježil hrozně hřbet a řekl: „Mám-li sám dostat bití, chňapnu po Mister-Kentovi.“ Šli jsme s ním, abychom to viděli.

Bylo tam plno lidí, všichni v černém, jak to je v den Zvonů. Viděli jsme Moorea. Viděli jsme Mister-Kenta. Krvácel na jedné straně svých černých kalhot. Funěl. Povídal: „Plenitel by mne byl roztrhal. Podívejte se na mé nedělní kalhoty!” Moore řekl: „To je důkaz, že mu nevadí zaječí pysek.” Mister-Kent pravil: „Čert vem jeho důkazy!”

Plenitel chodil zvolna kolem stodoly a pojednou se zastavil. Jeho hřbet byl naježený, jako když se rozlítí kanci. Mister-Kent začal nadávat. Moore pravil: „Jděte raději odtud. Má matčinu povahu, a je drsného chování.” Nato mu Moore začal říkat drobné lichotky a hladil ho. Plenitel si položil hlavu na Moorovy nohy, a celý hřbet se mu uhladil a měl zas pěkný kožíšek. Moore ho vzal do boudy, nalil mu do korýtka vodu a načechral mu slámu na prkně, kde spal. Plenitel se stočil jako malé štěňátko a lízal mu ruce. Moore řekl: „Nechte ho, až se mu zlíbí vyjít ven. Jinak způsobí víc zla, než vás býk.“

Trepka a já jsme utekli. Báli jsme se. Byli jsme hrozně zamazaní. Moje pěkné kudrnaté kalhotky byly plny ostnatých větviček, a naše náprsenky potřísněny býčí krví. Tak jsme přišli ke své Adar, ale přišli naši bohové

a děfátko a tlustá chůva a povídali a povídali a hladili, jen ne kuchařka, protože se nevrátila kuchyňská kočka. Při obědě byly nádherné věci pod stolem. I kus jater a proužky sýra a sardinka. Potom cukr, namáčený v kávě. Šli jsme se podívat nahoru, na děfátko, jak spí. Je mu zcela dobře. Jsme nejhodnější psi. Naši bohové to říkají neustále. Je to psina!

Hned potom. Plenitel už není v aleji. Šel jsem ho na všivit. Přijel Moore se statným koněm a praskajícím bičem a vzal ho s sebou. Plenitel říkal, že se cítí uvnitř býti hrdým psem, ale navenek byl ustrašené štěně. Říkal, že jsem jeho upřímný přítel, ač mám krátké nohy. Říkal, že se zase vrátí, až doroste v honičího psa, a že budu vždy jeho upřímný příteli cek. Ohlížel se po nás, ale Moore zapráskal bičem. Plenitel vyl hrozně. Slyšel jsem ho po celé silnici, pokud jsem mohl dohlédnout. Jsem zarmoucený pes, ale jsem vždy přítel svého přítele Plenitele. Trepka mi přišel naproti k zaječím doupatům. Byli jsme zabláceni až po břicha a šli jsme k Adar, aby nás očistila.

Kuchyňská kočka byla opět na zdi. Trepka řekl: „Dej jí studenou mrtvou krysou!“ Šli jsme pod ní zcela tiše. Řekla: „Jsem kuchyňská kočka, která se vrátila, vy hloupá štěňata!“ Neříkali jsme nic, ani se nedívali. Šli jsme k Adar. Trepka mi pravil: „Teď kdy honíme býky v parku, nemluv už nikdy s kuchyňskou kočkou – nikdy!“ Řekl jsem: „Dobrá! Jsi moudrý pes.“ Kuchařka ji sebrala a řekla: „Moje drahé koťátko!“ Kuchyňská kočka pravila: „Jsem kočka!“ Kuchařka se s ní mazlila dál. Pak ji dala do košíku v kuchyni a řekla: „Teď, když jsi dostala svou lekci, že jsi šla nahoru do dětského pokoje, budeš teď požád se mnou a budeš hodná!“ Kuchyňská kočka prskala. Kuchařka vzala do ruky koště, pro případ, že bychom ji honili, ale šli jsme kolem ní zcela tiše. Je konec s kuchyňskou kočkou. My jsme pěkní psi. My honíme býky. Ona nehoní ani skutečné krysy. Je ošklivá, ošklivá, ošklivá!

XIV.

POZDĚ V DUBNU 1925.

Nejpodivuhodnější časy. To jsem já — Bota. Stár tři léta. Pán říká, že jsem hlídací pes (Trepka také). Hlídáme děťátko. Může vylézt z boudy, kterou se strká. Batolí se jako štěně mezi Trepkou a mnou. Drží se nás za uši a za čenichy. Když si sedá, tahá nás za ně. Říká: „Bo—bo!“ To jsem já. Říká: „Te—te.“ To je Trepka. Kousalo nám oběma ocasy, aby mu zesílily zuby, protože nedostává na noc kost. Ani jsme nemukali. Vlezlo k nám do bud, a chtělo jíst naše suchary. Chůva na to přišla. Napleskala mu. Ani nemukalo. Je to nej pěknější děťátko, jaké jen je.

Myli je a dostalo nový oboječek. Nebyl den Zvonů. Bylo to po posledních dostihách. Chodilo po trávníku. Šli jsme po jeho boku, každý po jedné straně. Drželo se nás. Zazněly lesní rohy v parku. Zježil se mi hřbet. Ale neštěkal jsem. (Jsem příliš stár, než abych dělal ze sebe blázna ve svém věku, říká pán.) Na trávník přicházeli psi a jezdcí v červených kabátech. Byl tu Moore — také v červeném. Byl tu Mister-Kent. Ale vypadal jako krysař, říkal lovecký jezevčík. Byl tu úhledný pán, který byl tak laskav k Pleniteli ve stodole, když šlo o ten zaječí pysk.

Byli tu i jiní červenokabátníci, ale ne přátelé. Moore odvedl všechny honící psy k vrátkům u trávníku. Seděli tiše. Byli krásně zabláceni, měli chmýří v kožichách a ocasech a krváčeli na uších. Lovecký jezevčík seděl ve

svém koši na velkém koni. Když ho Moore sundal, nadával hrozně honícím psům. Nevraceli mu nadávky. Úhledný pán mluvil s naším pánem a paní: „Zastavili jsme se u vás, abychom se podívali na děťátko.

Děťátku se líbilo, když je líbali, ale tlustá chůva je hned otírala šátečkem. Pán a paní se ptali: „Jak se měl Plenitel?“ Úhledný pán řekl: „Jako obyčejně. Rád by s vámi pohovořil.“ Plenitel stál na zadních nohách, opíraje se o vrátka a prostrkoval čenich. Děťátko natáhlo po něm ruku a Plenitel ji lízal. Potom řekl Moore: „Přeskoč, chlapíku!“ Plenitel přenesl se přes vrátka jediným skokem a zaštěkal na děťátko dvakrát co nej hlasitěji, jako v den Zvonu, a hrál si na štěňátko s ním velmi pozorně a nechal se držeti za uši. Má je nyní krásně zakulacené.

Mluvil semnou. Chodil jsem po zadních, tlapky vzhůru, protože byl tak velký a hrozný a silný. Řekl mi: „Spust' tlapky, hlupáku! Pamatuješ se, jak jsem zbloudil? Pamatuješ se na vědro a rybí hlavy? Pamatuješ se na býka? Pamatuješ se na telátka a čuňátka, na Mister-Kenta a řádný výprask a na všechno v aleji? Jsi pravý sportovní pes, až na ty tvé krátké nožky, a vždy upřímný přítel Plenitelův.“ Převalil mne na záda a přidržel si mne tlapami a kousal mne žertem do krku. Kousal jsem ho žertem také, přímo do tváří! Všichni honící psi to viděli! Chodil jsem kolem napřímený, nejvýš hrdý.

Potom lovecký jezevčík proklouzl pod vrátka bez dovolení. Úhledný pán řekl paní: „Je nyní na odpočinku, ale puklo by mu srdce, kdyby si nevyběhl s ostatními. Nemůže ublížit vašim psům, chudáček.“ Lovecký jezevčík mne obcházel po špičkách a cenil černé zuby. Vznosl jsem tlapky vzhůru, protože byl starý a věděl mnoho neutěšených věcí. Řekl: „Tentokrát tě nechám, Rozmazlenče, protože jsi věděl o tom, jak Plenitel honil ve spaní v Temných doupatech! Teď se musím jít podívat na nové psy. Není ani jediný pořádný lovecký mezi nimi!“

Odešel a chtěl kousnout starou loveckou fenu, žlutobilou, s černými jizvami na tvářích. Štěkala a krčila zlobně nos, ale nechňapla. Seděla a

dívávala se na Plenitele vrátka a mluvila k němu – jako v den Zvonů, ale ještě hlasitěji. Úhledný pán pravil: „Stará Regan chce svůj čaj. Bojím se, že musíme jít domů.“ Odešli. Zase zněly lesní rohy, a koně a psi a červenokabátníci skákali, a Moore křičel, a Plenitel přeskočil vrátka co nejkrásněji. Všichni odešli – všichni. Byl jsem – velmi smutný pejsek.

Potom děťátko řeklo: „Bo-bo!“ „Te-te!“ Vzalo nás za obojky. Řeklo našim bohům: „Dívejte se! To jsou naši pejskové! Naši! K čaji, pejskové...“

Prosím, to je zatím konec o mně i o Trepkovi. Dělán „prosíka“!

Velká hra na hon

PROSÍM! DVEŘE! OTEVŘTE DVEŘE!... TO JSEM JÁ, BOTA, KTERÝ vám vyprávěl to vše o svém věrném příteli Plenitelovi v aleji, o lidech Mister-Kenta, o kuchyňské kočce, o pánu a paní, a o děťátku, když jsem byl skorém štěně. Teď jsem dospělý pes, osmiletý. Rozumím všemu, co lidé mluví. Není třeba volat na mne „myška!“ nebo „půjdeme ven“. Já vím! (Trepka též.)

Trepka je odpovědný za děťátko, které je dnes hoch sedm a půl roku starý, protože hoch patří paní. A Trepka též. Já pomáhám. Je to velmi krásný chlapec. Seděl na velkém koni, který se jmenuje Magistrát, před oním bílým pánem, který byl v aleji tak laskav k Pleniteli, jak jsem vám vyprávěl, a který se jmenuje Moore, psovod z psince. Hoch se naučil chodit po rukou a metat kozelce a všelijaké takové kousky. Teď má svého pony, který se jmenuje Taffy. Jezdí s Moorem a Magistrátem po celém parku. Chodíme s sebou. A chodí na lovecké schůzky, když je nějaká v psinci. Pán a paní říkají, že nesmí ještě na skutečný hon. Nelíbí se mu to a odmlouvá. Chodím ke schůzkám s Jakubem v boudě, která se pohybuje, k vůli těm novým loveckým jezevčíkům. Mluvím se svým přítelem Plenitelem s místa vedle řidiče, kde sedím. Moore říká, že to je nej lepší honicí pes, jaký kdy byl. Chodí těsně u předních noh Magistráta. Je to velmi odpovědné místo. Skorém by zardousil Nováčka, když chtěl zaujmout jeho místo, povídal

Moore. Teď chci vyprávět věci, jak se sběhly po řadě, jako když myši běží. Předně byla po čertech ošklivá věc s hochem v bývalém dětském pokoji před snídaní. Oblékal tvrdý těsný límec. Nová chůva, která se jmenuje Guwy, ho při tom štípala do krku. Chlapec jí řekl, že je stará fena. Guvvy hubovala a začala chlapcem trást. Třásli jsme jí také, každý na jedné straně, její sukní. Netrhali jsme. Sukně se roztrhla sama. Přiběhla rychle paní. Guwy znovu všechno vypovídala. Utíkali jsme po schodech dolů. Paní zavolala pána. Ten řekl: „Pojďte sem, vy dva trhani!“ Byl pořádný výprask karabáčem. Ale my jsme přec netrhali Guwy. I chlapec dostal bití. Postavili ho do koutka, až odprosil. Sedli jsme si k němu, jako jsme to dělávali u staré chůvy. Paní řekla: „Nechci, aby výchovu mého syna kazili dva sprostí psi.“ Byl zákaz, že nesmíme být s hochem celý den. A nic jsme nedostali pod stůl při snídani. Šli jsme tedy k truhlíku na smetí, který umím otevřít čenichem. V domě je nevlídno, protože Guwy žalovala na nás naší Adar. Naše Adar jí řekla: „Snad jsem vás měla varovat, ale teď jste dostala svou lekci. Ovšem, Trepka vám nikdy nezapomene, že jste se dotkla mladého pána, a pokud se týče Boty, ten se dovede hněvat po měsíce.“ U truhlíku na smetí jsem řekl Trepkovi: „Pojď se projít.“ Sekl: „Náš bůh, pán, chce vždy, abychom mu pomáhali při procházce po snídani.“ Řekl jsem: „Nechci svého boha. Netrhal jsem tu fenu Guwy. Pojď se mnou.“ Trepka řekl: „Potrestali chlapce za to, že nadával. Je zavřen v bývalém dětském pokoji. Zůstanu doma. Snad na mne kývne z okna.“ Šel jsem tedy na procházku, tam, kde je rodina Mister-Kenta. Byl jsem hodný k dvěma kudrnáčkům Mister-Kenta, které znám od doby, kdy přišli na svět. Dostal jsem chléb s máslem a cukr. Potom bylo: „Teď běžte do školy, miláčkové.“ Šel jsem s nimi, abych dal na ně pozor. Šlo do školy ještě množství jiných dětí, které všechny znám. Běhal jsem jim za klacíčky. Dostal jsem dva kousky zázvorky a cukroví. Pak jsem se vrátil do aleje, protože jsem měl ještě hlad. Byly tam dvě slepičí hlavy u pasty na lasičky. Byly dobré. Ve stodole seběhla kvočna s vaječ, na kterých seděla. Snědl jsem dvě, byla dobrá. Byl tu ovčácký pes Ben, který byl uvázan, protože nebyl ráno hodný. Zanechal kost daleko

od sebe. Odešel jsem na Myší pole, kde se okraj lesa sklání k aleji. Chytil jsem čtyři myši v trávě. Ležely tu kusy starého roztrhaného zajíce. Ale měl špatný kožich. Vyndal jsem všechno, co jsem měl v sobě, a šel jsem do lesa, abych se napil v rozježděné jízdě. A spal jsem. Když jsem se probudil, byla tu stará liška, které Plenitel říká Vlečka pro její velmi krásný chvost. Je hrozně stará, ale po čertech chytrá, říká Plenitel. Před ní byla ocelová past. Vykusovala si z ní nohu. Pravila: „Najdou-li mne takto, je se mnou konec.“ Řekl jsem: „Dnes není schůzka lovců.“ Odvětila: „Pro toho prokletého psa Bena je schůzka každý den.“ Řekl jsem: „Ben je uvázan. Něco provedl.“ Vlečka řekla: „Pak je to štěstí.“ Kousala se do nohy zrovna tak jako já, když v ní mám trn. Ukousla si dva prsty, a lízala a lízala. Pravila: „Stalo se mi dobře, proč jsem byla tak hloupá ve svém věku.“ Vyprávěla, že jsou dvě staré ženy i i daleko odtud, za železnou drahou v kraji cotsvoldském (Vlečka nikdy nevráždí doma), které vozí slepice k zabítí v boudách, které se pohybují. Ty nalíčily past pod posadu, v níž bylo viděti kuřata. „Snažila jsem se je vyhrabat. Past mne chytla za dva prsty. Běžela jsem i s ní domů – čtyři míle – celou noc.“ Řekla pak, že nebude moci teď dlouho nic pro sebe zabít, když má bolavé pazoury. Řekl jsem jí: „Na Myším poli je velká kost a čtyři myši a kus starého zajíce.“ Řekla: „To stačí! Pověz Pleniteli, že jsem chromá jako pařez. Mám o dva prsty méně. Poležím si po celý zbytek sezóny. Potom půjdu do svého domova ve skalách waleských, budu-li tam moci byt živa.“

Vrátil jsem se do aleje, protože jsem měl zase hlad. Ben mi nadával pro tu svou kost. Vracel jsem mu nadávky. Tančil jsem. Přišel jeden kudrnáček Kentův a pravil: „Tady si Bota hraje tak hezky s Benem. Mohu ho odvést domu, aby nezabloudil?“ Byl jsem tomu rád. Ale napřed byl čaj v kuchyni u Kentů – s kudrnáčky – chléb a špek. Pak jsem vedl kudrnáčka pečlivě až k našim zadním vrátkům. Adar řekla: „Zabloudit? Ten? Bota! Jaktěživ ne, miláčku!“ Naši bohové byli u čaje. Ale chlapec ne. Trepka seděl těsně u dveří a žalostně kňučel, jak to nemají naši bohové rádi. Pomáhal jsem mu. Pán řekl: „Bere-li toto darebácké, organizované sdružení náš dům

útokem, musíme povolit. Ať jde Digby (tak se jmenoval chlapec) dolů!“ Chlapec přišel k čaji. Skákali jsme na něj vysoko. Byl koláč čajový, dva kousky cukru a zázvorky. Paní řekla: „Myslíš, že Bota ztrávil celý den hledáním chlapce?“ Pán pravil: „Ne, pokud Botu znám.“ Naši bohové začali rozmlouvat jako pán s paní. Pomáhali jsme chlapci hrát si s věcí, kterou se hází a která skáče. Pak jsem dělal, jako že cítím krysy a hrabal jsem po jejich děrách v bývalém dětském pokoji. Běhal jsem kolem a vrčel zuřivě. Guvvy se to nelíbilo, protože se bála o své nohy. Ale já jsem Guvvy nikdy nekouzl – a Trepka také ne. Ale dopadlo to pro mne potom hloupě. Guvvy to o těch myších děrách řekla paní. Paní to pověděla pánovi. Pán poručil Jakobovi, aby se podíval a díry ucpal. Jakub po návratu řekl, že dětský pokoj je všude neprodyšně ucpán. Adar mi pak řekla v prádelně: „Boto, pojď se mnou.“ Šel jsem s ní nahoru. Nebylo mi volno. Adar řekla: „Najdi mi ty své skvostné myši díry!“ Prováděl jsem znovu svou hru. Čmucharal a hrabal jsem horlivě. Ale byla to jen hra na myši díry. Pak jsem šel k Adar po zadních, tlapky vzhůru. Řekla: „Vždyť jsem si to myslela, ty ďáblíku!“ Vzala mne za obojek a třela mi v koutě nos o podlahu, zrovna jako bych byl štěně, které se učí čistotě. Velmi jsem se pohněval. Vlezl jsem pod postel. Vytáhla mne odtamtud za ocas. A řekla: „Ty nedůtklivý ošklivče! Ale mám tě proto přece ráda!“ A líbala mne a muchlala mne jako bych byl štěňátko. Bylo mi to hrozně hanba. Ale přece jsem nikdy nekouzl Guvvy.

A teď budu povídat novinky. Prosím, poslouvejte!

Bylo mnoho vyjížděk v parku s chlapcem a Moorem. Chlapec chtěl už být doopravdy lovcem, ale pán i paní říkali, že zatím je na to ještě čas. Vyprávěl jsem Pleniteli všechno, co mi říkala Vlečka o svých bolavých tlapkách. Plenitel řekl: „Pověz Vlečce, že je mi jí hrozně líto. Děčila se se mnou po pět ročních dob hojně o všechno, co sehnala, a nebyla tehdy nezkušené mládě. Myslím, že si poleží v doupěti, až do jeseně, protože to není maličkost.“ Jakmile jsem přišel do rozježděné cesty v lese, kde Vlečka měla doupě, vyprávěl jsem jí, co říkal Plenitel. Vlečka pravila, že její pazoury nejsou již tak bolavé a že se již nějak při životě udrží.

Jednou potom byla schůzka v psinci. Pán a paní řekli chlapci, že už bude moci v září být účasten na honu. Chlapec byl hrozne rád a vyprávěl pánu a paní i Trepce, až jak si při tom bude počínat, dlouho do noci. Pověděl jsem o tom všem Pleniteli nahlas přede všemi psy při příští schůzce. Řekl: „Ukáží chlapci leccos, až k tomu dojde. Je bystrý.“

A potom jednou svítil silně zářící Kotouč a způsobil, že jsme vyli. Adar vyhlédla s hořejšího okna a volala: „Buďte tiše!“ Běhali jsme kolem bud, a řinčeli hrozně řetězy. Adar volala: „Zpropadenci!“ Seběhla dolů a odvázala nás. Dělá tak vždy, když příliš vyvádíme. Probíhali jsme zahradou i sadem ovocným, divoce, jako vždy, když nás odváže. Byla to psina. Pojednou jsme zaslechli jako z velké dálky, ne jako pravé vytí, jako spíše volání o pomoc. Volali jsme: „Kdo tam? Pojď sem!“ Hlas odpovídal:

„Nevím, kde je to »sem«. Nevidím.“ Sekl jsem: „To je Plenitel.

Poběžme.“ Proběhli jsme štěpníci.

Byl to Plenitel. Ale potácel se se strany na stranu, kroutil hlavou – bylo to hrozné. Štěkal jsem hlasitě.

Ani si toho nevšímal.

„Chci se rychle vrátit do psince.“ Ale zatím se jen točil do kolečka.

Říkal: „Střežte se boudy, která se pohybuje!“ Trepka řekl: „Je v Pleniteli nějaký jiný cizí pes. Je to totéž, proti čemuž mi kuchařka dávala vejce s kořalkou.“ Plenitel volal: „Kde je moje místečko na lavici?*" Ale vrážel jen do stromu a motal se. Dostali jsme strach. Podpírali jsme ho každý s jedné strany. Tak jsme došli ke svým boudám., Klesl k zemi mezi nimi. Líbali jsme mu hlavu, protože z ní krvácel. Po dlouhé chvíli řekl: „Kde to jsem?“ Řekli jsme: „To jsme my, Bota a Trepka.**“ Pokusil se odejiti k psinci. Nemohl se pozdvihnouti. Lehli jsme si k němu a lízali a lízali, až Adar vytahovala záclonky v kuchyni ke snídání. Štěkali jsme. Přišla rychle. Kuchařka také. Co nej rychleji i byla tu vejce s kořalkou. Pán, paní i chlapec dostavili se také hned. Jakub v boudě, která se pohybuje, jel vytáhnout zvěrolékaře z postele za vlasy. Přijel také rychle Moore na Magistrátu, protože Plenitel nebyl v noci v psinci, a dva psi se tam seprali o Plenitelovo místo na pryčně,

a psinec byl plný hloupého rámusu. Moore mluvil něžně k Pleniteli, ale ten mu lichotky neoplácel. Moore a pán uložili ho v přístřešku, když tam Harry s lopatou zametl a rozsvítil v malých kamínkách. Hocha odvedli k snídání. Plakal hlasitě. Zvěrolékař konal strašlivé věci s Plenitelovou hlavou. Pak ho položili na lůžko, které Moore podestlal slamou jako v psinci. Plenitel zavrtěl dvakrát slabounce ohonem, Nám tam dovolili ležet. Lízali jsme mu znovu a znovu hlavu. Zvěrolékař řekl, že přišel pro vždy o jednooko a že není mnoho naděje pro druhé. Řekl, že ho asi přejelo nějaké prokleté auto. A teď byl Plenitel nemocný pes!

Po celou tu dobu přicházel chlapec a seděl u něj a odcházel, jen když ho odvedla Guvvy nebo byly vyjíždky v parku. Já také, leč když pán chtěl, abych mu pomáhal obcházet stavení. Jednou jsem uviděl na kraji lesa Vlečku. Vyprávěl jsem jí o Pleniteli. Řekla: „Věděla jsem to hned tu noc.. Byla to bouda, která se pohybuje oněch žen v cotsvoldském kraji, které vozí slepice k zabití. Řekni Pleniteli, že ho velice lituji, protože oči jsou horší než nohy. Řekni mu, aby ke mně někdy přišel, až bude jeseň, že si pohovoříme o starých svých dobrodružstvích. Teď jsme oba u konce.“ A dodala: „Lízání je nejlepším lékem na rány. Podívej se na mé prsty! A řekla, že již zase zadávala drůbež oněm ženám, které ji vozí do Cotsvoldu a Heythropu. Byli prý to prvotřídní kohoutkové, ale dříve, za krutých posledních mrazů bylo po čertech těžko naplnit si břich. Řekl jsem jí: „U nás je pěkný truhlík na smetí. Dovedu nadzdvihnout víko nosem. Nepovíme to nikomu.“ Vlečka řekla: „Kdyby tvé nohy byly tak dobré jako tvoje srdce, nemohla bych žít vedle tebe na tři hony. Stydím se – ve svém věku – hledat si potravu v truhlíku na smetí. Ale přijdu. Řekni Pleniteli, aby o tom nevytl, až mne zvětří.“ Přišla pak zcela tiše k našemu truhlíku na smetí.

Po nějakém čase byl Plenitel opět jakžtakž zdrav. Vyprávěl, že tehdy měl trn v noze a ulehl si do trávy, aby si ho vykousal, u vrat stavení těch žen, jimž Vlečka dávala kuřata. Ženy vezly množství slepic na zabití v boudě, která se pohybuje. Vjely na trávník, protože si povídaly, vrazily do Plenitele, bouda ho shodila do strouhy, a byl z něj slepý pes. Vyprávěl jsem

mu o Vlečce a o truhlíku na smetí. Řekl: „To je docela dobré. Řekni jí, jen ať přijde, pohovoříme si o starých časech. Vždyť je teď po nich pro nás.”

Po nějakém čase slezl Plenitel s lavice a žral trávu. Řekl mi: „Půjdu do svého psince a promluví si tam se všemi. Pojď se mnou, protože vidím jen na jednu stranu a ještě jen málo.” Trepka řekl: „Je čas vyjíždky pro mého chlapce. Počkám zde.” Sel jsem tedy sám s Plenitelem. Šel jsem zvolna po jeho pravém boku, pro případ, že by upadl. Došli jsme zvolna doprostřed parku, který poznal podle čichu. Psinec byl zavřen. Moore a Magistrát jeli pro chlapce na vyjíždku. Byl tam též úhledný pán, s novým čtyřročákem. Seděl jsem opodál, protože nemám rád ty nové lovecké jezevčíky. Plenitel zdvihl čenich do výše a štěkal velmi dlouho u vrat psince. Uvnitř psince spustili psi hrozný rámus, všichni vespolek, naráz, a pak ustali. Úhledný pán řekl Mooreovi: „Nemyslel jsem, že se to stane.” Moore pravil: „Viděl jsem to jednou, když jsem byl podkoním u mylorda markýze.” Úhledný pán řekl: „Pusťte ho dovnitř. Je mi ho líto!” Vpusťli Plenitele dovnitř. Běžel k oknu, které vedlo k lůžkům psu. Nadzdvihl se pomalu a díval se svým jedním okem. Neštěkal. Zase byl uvnitř hrozný rámus, všichni vespolek a naráz konec. Potom velmi dlouho štěkal, dlouho, jako zbloudilý pes. Podíval se znovu dovnitř a zas byl uvnitř velký křik. Spustil se dolů. Vyšel ven. Ptal jsem se: „Co je?” Řekl: „Povýšenec má moje místo na lavici. Pojedu s chlapcem.“ Úhledný pán řekl Mooreovi: „Pojďme!” Ale Magistrát měl uvolněné podpěšky. Moore mu je velmi pečlivě upevnil. Úhledný pán nakrčil zlobně nos a řekl: „Jste zrovna takový blázen jako váš pán/* Vrátili jsme se k chlapci. Úhledný pán vyprávěl chlapci, že se Plenitel nikdy již nevrátí do psince, a řekl, aby si ho ponechal navždy. Pán a paní ho dali do starého labradorského psince u zelinářských zahrad, kde bylo lůžko pro den i pro noc, ale psinec se nezamykal, takže Plenitel mohl přicházet a odcházet po libosti. Umím si tam také otvírat nosem.

Potom byla velká projíždky v parku, protože Magistrát měl opuchlou nohu a potřeboval mírný letní cvik. Při tom chlapec vyprávěl, mluvit, „ukázal by chlapci víc, než pán nebo já“. A rozhovořil se o skutečných

honech, o Pleniteli, o Romeovi a Reganě, o Royalu a Ráchel, o Rupertovi a Ristorce, což vesměs byli Plenitelovi rodiče a dědové a babičky; a o liškách a stopách, o pouštění psů a jiných krásných věcech. Chlapec našel v bývalém dětském pokoji červenou trubku a hrál si, jako že je to lesní roh za krásného loveckého rána. Moore mu ukázal, jak se na ni troubí. Plenitel ukazoval mně a Trepkovi, jak odpovídat na roh jako lovecká smečka. Byla to psina.

Jednou v plném podzimu, vyšla Zářící Deska a působila, že jsme vyli. Rachotili jsme řetězy, až nás Adar pustila, jako vždy. Šli jsme navštívit Plenitele, jako vždy teď. Za starým labradorským psincem v závětrí za angreštovým křovím byla Vlečka, jako vždy, když si přijde pohovořit. Bylo velké povídání o starých lovech a honech s Plenitelem a Vlečkou. Trepka řekl: „Není k ničemu trhat a rdousit mrtvé krysy.“ Plenitel nato: „Lépe rdousit mrtvé krysy než vůbec žádné.“ Trepka pokračoval: „Věděl bych o něčem pěkném. Uspořádejte nový hon vy dva sami. Veselý hon pro mého chlapce.“ Plenitel řekl: „Zahájí ho s mladou smečkou v září. Vyučí se dosti záhy.“ Trepka pravil: „Ale ukažte mu hon teď vy sami; ty a Vlečka jste přec tak chytrí pro takovou kratochvíli. Zahrajte si s mým chlapcem na hon po všech jízdnicích cestách v lese. Jeho Taffy si sice urousá brzo břicho v trávě, ale za to se dovede všude prodrati. Prožeňte je pro žert všemi cestami lesa.“ Dodal jsem k tomu: „A parkem, a hodně překážek pro mne, abych se mohl pozdržeti u Plenitele, kdyby klopýtl.“ Plenitel řekl: „Neupadnu. Znáš každý coul v parku po čichu. Neklopýtnu ani neupadnu.“ Vlečka řekla: „Jsem chromá. Jsem tlustá. Půjdu brzo do Hajan.“ Řekl Plenitel: „Vězíš příliš mnoho v truhlíku na smetí. Udělalo by ti dobře, kdybys se mohla proběhnout na volné prostoře. Oběma by nám to udělalo dobře.“ Vlečka odpověděla: „To je řeč Zářící Desky.“ Ale vrtěla ocasem. Plenitel pravil: „Co bude se stopou v této roční době?“ Trepka řekl: „Sledujte ji bod za bodem, jako při loveckém běhu o závod.“ Plenitel řekl: „Ale chci našemu chlapci ukázat, jak pracují praví lovečtí psi. Musí viděti kousek ode všeho, od všech druhů.“ Řekla Vlečka: „Mé prsty mi povídají, že až dnes ráno zajde Zářící

Deska, přijde déšť, a stopa bude klamat.“ Plenitel pravil: „Měla bys to vědět. Teď vymysli, jak pořádně prohnat chlapce.“ A tak jsme usilovně přemýšleli všichni — jako když všichni třepou jednou krysou — o dráze, kudy se měla bráti chlapcova hra na liščí hon. Měla jít přes park od jízdnicích cest na okraji lesa k dobytčí ohradě a od rybníčka ke Špaččímu lesu, u psince měl se zavolatí pozdrav všem tamějším dobrým přátelům, a hon měl skončit u kamenné zdi na silnici hrabství, protože, jak řekla Vlečka, tam měla zadní dvířka do kraje Berkeley ve Walesu. Trepka i já jsme pomáhali v plánech. Potom přišel déšť, jak předpovídaly tlapky Vlečky.

Ráno přestalo pršet. Přijel Moore na Magistrátu — který měl opuchlou nohu a na ní zapáchající obvaz — a mohl klusati jen mírně. Chlapec měl s sebou trubku a náš karabáč, jako vždy. Plenitel běžel po boku Taffyho. Já též. Vyjeli jsme podél Myších polí k prostřední jízdnicí cestě, protože se po ní jelo měkce, jak řekl Moore. Tam v jízdnicí cestě čekala Vlečka, jak bylo předem ujednáno. Moore zvolal: „Čertova drzost! Podívejte se na ni!“ Plenitel se dal do štěkotu a běžel vzhůru jízdnicí cestou. Já také. Hoch si zacpával uši. Liška ubíhala kulhavě, ale po čertech rychle. Magistrát byl brzo na předních nohách, brzo na zadních, jako boudička, která se houpala v bývalém dětském pokoji. Moore řekl: „Hloupý starý blázne! Vraťme se, pane Digby!“ Chlapec řekl: „Pospěšme za Plenitelem! Kupředu!“ Ubíhali jsme jako zajíci prostřední jízdnicí cestou — ohromný kus cesty. Vlečka se obrátila vpravo do doupěte u Hlídačova dubu tak, aby mohla proklouznouti do parku u Bukového průzevu a u Tří dubů, jak předem řekla, že to udělá. Bylo to skryté doupě, ale našli jsme je snadno, protože bylo teplé. Držel jsem se vedle Plenitele, protože dobře neviděl. Vlečka mu řekla v doupěti: „Nohám ti nic nechybí.“ Řekl Plenitel: „Promiň, spěchal-li jsem! Znáš jízdnicí cestu podle čichu. Nebyl to špatný začátek.“ Moore pravil hlasitě: „Pojďme odtud, pane Digby. Už ji nevidíte. Je teď už ve všech možných hrabstvích.“ Chlapec řekl: „Vy nehoníte s mými psy!“ Taffy zakopl o mraveniště v kapradí. Chlapec se svezl kupředu a přepadl přes hlavu Taffymu. Krvácel hojně z nosu. Otíral se rukou. Moore řekl: „Copak teď

řeknu vaší mamince?“ Trepka pravil: „Pleniteli, žeň to dolů Západní jižní cestou, kde si Taffy muže viděti na své hloupé nohy!“ Plenitel zaštekál a hnal se dolů. Západní jízdni cestou rovně přes trávník k Bukovému průzevu do parku u Tří dubů. Taffy se prodíral travou, Magistrát za ním. Byli jak mladí býci. Moore spílal Magistrátovi. Vlečka vyběhla za Třemi duby, jak to byla předem řekla a běžela k rybníčku. Chlapec troubil. Moore pravil: „Snad nepoběhne napříč parkem? Či ano? Čert to vem, rozumím-li tomu!“ Vlečka běžela od rybníčku do parkové rokle. Dvakrátě přeplovala vodu, jak předem řekla a vyběhla z parkové rokle k Modřínovému mlázi.

Plenitel zvětřil stopu a čenichal podél rybníčku zcela zvolna, aby ukázal chlapci řádnou poctivou práci. Moore řekl: „Dívejte se, pane Digby! Neuvidíte nic hezčího v životě — jak jste mlád!“ Byla to hrozně silná stopa. Trepka i já štekali jsme k tomu hlasitě. Plenitel též. Když došli k Modřínovému mlázi, odkud se Vlečka vrátila touže cestou, jak předem řekla, pravil Plenitel: „Přestaňte, hlupáci! Tady ztrácíme stopu.“ Pozdvihl hlavu a vrátil se k Taffymu a chlapci, kde usedl a drbal se za uchem. (Trepka a já též.)

Chlapec se ptal: „Mám je vrátit?“ Moore řekl: „Vždyť jsou to vaši psi, ne moji.“ Chlapec si strčil prst do úst a hryzl jej, jako dělá vždy, když neví kudy kam. Moore mlčel. My jsme mlčeli. Za chvíli (nestekali jsme) hoch zatroubil a vracel se po druhé straně rybníčku k parkové rokli. Plenitel řekl: „Náš chlapec není hloupý!“ Dali jsme se všichni na zpáteční cestu. Trepka řekl: „Smím teď zaštekát pro svého chlapce? Stopa je tak silná, že by zabila vepře.“ Bylo mu tedy dovoleno, aby zaštekál. (Mně též.) Plenitel to potvrdil. Vlečka vyběhla z parkové rokle, jak bylo předem umluveno. Ubíhali jsme všichni k ohradě pro dobytek v parku, odkud jsme tehdy vyhnali tlustého býka. Byl tu pevný drn, který Plenitel znal po čichu. Byl to divoký náhlý rozmach. Vedl jsem Trepku k ohradě. Vlečka podlezla pod vraty. Plenitel mi řekl: „Mám přeskočiti mříž? Myslím, že je hodně spuštěna.“ Řekl jsem: „Ne, je vytažena. Podlezi!“ Bylo mu to hrozně hanba, ale podlezl. Usedli jsme všichni v přístřeší pro telátka, kde je koryto s vodou a pili jsme.

Měli jsme žízeň. Po chvíli řekl Moore venku chlapci: „Co vás přimělo vrátit se k modřínovému mlází, pane?“ Chlapec odpověděl: „Kdybych byl chromou liškou, vyhnanou ze svých lesů, snažil bych se dostat se zpět.“ Moore řekl: „Buď Bohu chvála! Máte to v sobě! Pomáhal jsem jen dostat to ven!“ Vlečka řekla Pleniteli: „Je na čase, abych opustila tento kraj. Bylo něco vadného v mém návratu? Dali jste, vy maličcí, někdy nějaké poučení tomu svému chlapci?“ Trepka pravil: „Snažil jsem se pomoci chlapci tím, že jsem uhnul stranou. Ale zlobil se, a odbyl mne pořádně. Ten návrat zpět byl zcela jeho nápadem.“ Tu řekla Vlečka Plenitelovi: „Proč jsi běžel tak němě podél rybníčku? Štěňata jsou vždy horlivá v tropení muziky, pokud vím.“ Plenitel řekl: „Promiň! To bylo také chybou mé matky, když větrila stopu. Dávala vždy přednost své práci před společností. Zrovna jako já.“ Vlečka řekla: „Pokračujme tedy. Nejbližším bodem je Špačci les. Propletu se starým odvodňovacím příkopem a proklouznu u Kachní skrýše. Bude to další kousek ode všeho pro vašeho chlapce.“ Vlečka objevila se v dohledu za dobytčí ohradou, jak řekla. Nastal běh pro žert přes trávník ke starému příkopu. Skočila do něj. Byl hluboký a plný trnitých ostružin. Vnikli jsme do něho lehce. Chlapec křičel hlasitě, protože nás nemohl vidět. Moore pravil: „Znáví si tam srdce pro vás, pane Digby. Neštvete!“ Plenitel řekl Vlečce: „Ukaž se trochu chvílemi. Mládež žízni po krvi, to víš.“ Vlečka se tedy ukázala as třikrát na okraji příkopu, A chlapec jásal a byl šťastným mládětem.

Na konci příkopu řekla Vlečka: „Proběhněte Kachní skrýší tiše a dejte pozor na nové ploty!“ To jsme udělali. Špačci les byl hustě oplocen. Plenitel přeskakoval ploty, protože je trochu viděl. Byl jsem znepokojen pro svého přítele Plenitele. Nevěděl jsem, nač dopadne. Ale bylo tam jen bodláčí. Řekl: „Je mi líto! Zapomněl jsem, že jsem slepý pes.“

Usedli jsme všichni. Bylo to místo, plné ptačího zápachu, peří a vaječných skořápek uprostřed křovisek. Plenitel řekl Vlečce: „Sem Moore nikdy psy nežene. Nemáme to rádi a stopa se tu ztrácí.“ Řekla Vlečka: „Ale Moorovi se tu líbí, a lišky si nemohou vybírat.“ Moore a chlapec přijížděli

zvenčí. Seděli jsme tiše. Moore pravil: „Tady nemůže být, pane Digby! Liška nejde tam, kde jsou špačkové. Psi si ani nevšimnou špaččího mlází.“ Chlapec řekl: „Pravil jste o honu, že se při něm přihodí i věci nemožné.“ Moore pravil: „Ano, ale liška dala se znovu do běhu napříč parkem. Pojďme domů, a umyjte si obličej, než to kdo uvidí.“ Chlapec řekl: „A přijdu o svou lišku?“ Pravil tedy Moore: „Pobídněte tedy psy kupředu.“ Chlapec mlčel. Vytáhl trubku ze sedla a podával ji Moorovi. Moore ji nechtěl vžiti. Přejel na druhou stranu, všecek rudý ve tváři. Řekl: „Omlouvám se co nejpokorněji, pane Digby. Opravdu.“ Trepka řekl: „Nerozumím tomu.“ Plenitel odvětil: „Dává svůj roh Moorovi, protože Moore umí tak po čertech dobře najiti svou lišku.“ Vlečka šeptala Pleniteli: „Štěkaj raději trochu, nebo mne Moore ztratí — jako loni.“ Plenitel tedy zaštkal. Chlapec zvolal: „Je tam! Plenitel neumí lhát. Říkal jste to sám. Pospěšte do závětrí!“ Moore odkvapil. Popohnal Magistráta rádně. Trepka řekl: „Proč si nevzal Moore trubku mého hochy?“ Plenitel pravil: „Moore se příliš stydí za to, že honí s cizími psy.“ Vlečka řekla Trepkovi: „Pojď! Bude to zas nový rozmanitý kousek pro tvého chlapce.“ Odběhla, kde les byl nej hustší. Velké liščí mládě vyběhlo zpod lísky přímo proti hochovi. Trepka se pustil za ním. To se chlapci nelíbilo. Řekl: „Běž za liškou! Nech mládě! Vrať se k Pleniteli, hloupé psisko!“ A rozehnal se po Trepko vi karabáčem. A zasáhl ho. Trepka se rychle vrátil k nám. Vymlouval se, že mu Vlečka řekla, aby vyplašil ono mládě, abychom viděli, jak to chlapec přijme. Moore obcházel doupě. Chlapec řekl: „Řekl jsem ošklivé slovo Trepko vi. Šlehl jsem po svém Trepkovi!“ Moore řekl: „Neberte si to tak k srdci! Poblíž doupěte můžete říkat ošklivá slova komukoli, kromě tatínkovi a mamince, a pánovi a mně.“ Vlečka řekla: „Myslím, že doběhnu dnes v noci do Fan Dringarthu. Zde bude po čertech chudý kraj pro mrzáky v příští sezóně.“ Plenitel řekl: „Buď statečná! Zůstaň a buď mou společnicí.“ Vlečka řekla: „Ráda bych, ale mám jen jeden chvost. Nuže, nejbližším místem jsou Jezevci díry u kamenné zdi na silnici hrabství, odkud proklouznu k Děkánskému lesu.“ Plenitel řekl: „Jezevci díry jsou těsné jako odvodňovací roury. Nedostaneš se do nich.“

Vlečka řekla: „To se změní, až bude mrznout. Jezevci pomohou. Ale teď dáme sbohem všem milým přátelům v psinci. Zastávka bude u Nových Sosen. Tam se vytratíte, vy maličcí, a doběhnete snadno k Sosnovému pahorku, než my se vrátíme od Dlouhého Svahu. Potom se připojte k hlučnému zakončení.”

Trepka řekl: „Taffy nemůže jeti tryskem, aniž by se uhrál.” Plenitel pravil: „Ale Magistrát potřebuje tři nové nohy. Dáme na ně pozor. Teď si zahrajeme na řádnou smečku. Odejděte společně!”

Vlečka vyrazila Taffymu před nosem. Byl to nejkrásnější poplach. Potom jsem nebyl tak rychlý jako Plenitel. Šlo to s kopce a po pevném dmu, který Plenitel znal po čichu. Byla pěkná zastávka u Nových Sosen, jak předpověděla Vlečka. Trepka a já jsme se vytratili. A zatím bylo viděti Vlečku, jak sbíhá po Dlouhém Svahu. Plenitel už jí byl u samého chvostu. Teď to šlo doopravdy. Utíkali jsme s Trepkou a stávali se stále menšími a menšími na Dlouhém svahu. Rovně k Sosnovému pahorku, a tam jsme vyčkávali. Taffy a hoch, Moore a Magistrát. A nejmenšími jeví se Vlečka a Plenitel, co nejdále od nás, až u dvora Letního psince. Slyšeli jsme Plenitele, jak tam venku co nejnádherněji zaštěkal. Nastal společný hrozný hlahol v Letním psinci — štěkot psu, kteří nemohou honit, jak by chtěli. Byl jsem šťastný pes, protože nemiluji v psinci Povýšence a Sobce. Ani těch nových loveckých jezevčků. (Trepka také ne.) Tančili jsme a vyli.

Pojednou po chvíli běžela Vlečka od Dlouhého svahu k Sosnovému pahorku, vlekouc chvost velmi znaveně. Pravila: „Jsem hynoucí liška! Plenitel je ztracený pes! Taffy je urícený! Magistrát pokrytý pěnou! Pobězte, maličcí, a čert vem krátké nohy!“ Utíkali jsme. Byl to náramný poprask. Na chvíli jsem i Plenitele předběhl. Doběhli jsme k Jezevčím děrám, dychtiví krve. Vlečka vnikla do podzemí před samými předními zuby Plenitelovými, které se cenily jako pasti na myši. Vyjíce zastavili jsme se všichni u temné díry. Seděli jsme s vyplazenými jazyky. Plenitel řekl: „Dosažen vrchol! Konec!“ Vlečka pravila: „Nebylo to špatné v našem věku. Poslední běh trval celou míli.“ Řekl Plenitel: „Oběhl jsem čtyři míle od

začátku do konce. Jsi příliš dobrá pro obyvatele Walesu. Zůstaň s námi.“ Vlečka řekla: „Ne s tím vaším nejmladším. To je lovec! Poslouchejte ho!“ Venku byl chlapec a těžce oddychující Taffy. Chlapec volal hlasitě: „Vždyť je chromá! Ať ji psi nedostanou! Je chromá! Zavolej je, Moore, a podíváme se raději za mládětem.“ A zatroubil na plno. Moore řekl: „Vykonali jsme dost na jeden červencový den, pane Digby. Zde přijíždí již pán, to značí konec.“ Vlečka řekla Pleniteli: „Myslím, že vás bude třeba k honbě mimo sezónu. Jdu do Walesu. Jste pravá lovecká parta.“ A vlezla do jezevcích děr,, které jsou její cestou k domovu ve skalách, kde drenáže jsou nadzdvíženy a jezevci při tom pomáhají, jak řekla. A už jsme ji nespatriili. Plenitel volal za ní: „Jsi z nich ze všech nejlepší, Vlečko!“ Ale Vlečka již neodpovídala.

Vyběhli jsme ven. Tu se od psince blížil zvolna na statném koni Úhledný pán. Plenitel řekl: „Teď není naším pánem. Hrajme si na řádnou smečku.“ Ulehli jsme kolem Taffyho, který potřásal ocasem, maje uvolněné popruhy, a chlapec se tvářil velmi důležitě. Plenitel si položil hlavu na tlapky a díval se na chlapce. Vytahoval jsem si trn z nohy. Trepka si vykusoval ostny z ocasu. Moore ohmatával opuchlou nohu Magistráta, a vyčesával mu listí z hřívý. Úhledný pán se blížil zvolna. Smekl čapku před hochem. Sekl: „Lovu zdar, doufám. Spoléhám, že vaše milost je spokojena s příjemnostmi mého kraje.“ Hoch pravil: „Zmizela pod zemí. Ale byl to pěkný běh. Honil jsem s vlastními psy. Povím ti to, strýčku!“ A povídal a povídal, jak to umí, o všem, od začátku až do konce. Úhledný pán řekl Mooreovi: „Až budete hotov s tím listím, snad se dozvím něco od vás.“ Moore řekl: „Je to mou vinou> milostpane. Všechno mou vinou. Nemám ani stínu omluvy. Vedl jsem chromou lišku, slepého psa, dvě domácí psiska a chlapce! A byl to závod o život. Tak ode všeho trochu, milostpane, jako by chtěl někdo ukázat panu Digbyovi multum-in-parvo, mnoho v malém, abychom tak řekli. A ať již nikdy nehoním, nepomohlo-li mu to!“ Úhledný pán řekl: „Chci slyšet každou podrobnost.“ A Moore vyprávěl a vyprávěl, a chlapec vyprávěl a vyprávěl, v jedné směsi dohromady. Úhledný pán se vpytával, jak se Vlečka vrátila, jak chlapec se hnal za ní, a na stopu a na

Špačci les a na všechno. Řekl, že to bylo dětinství. Mlčeli jsme, jen jsme vrtěli ocasy, když jsme zaslechli svá jména, ale neprováděli jsme žádných salonních kousků. Byli jsme řádná smečka.

Uprostřed povídání přijela po silnici hrabství bouda, která se pohybuje, s paní, která byla na nákupech. Zastavila a přelezla nízkou zídku. Blížila se rychle. Zvolala: „Digby! Podívej se na svůj obličej!“ Hoch řekl: „Oh, zapomněl jsem, Taffy se sehnul a přehoupl mne.“ Řekla: „Pojedeš se mnou, a umyješ se.“ Hoch prosil: „Oh, strýčku!“ Úhledný pán pravil: „Nech ho, ať odvede své psy domů, Polly. Zasloužil si toho.“ Paní řekla: „Vezmu tedy do auta Botu a Trepku. 77 přec nehoní.“ Ale nechtěli jsme. Hubovala. Jakub huboval. Chlapec mlčel. A nechtěli jsme do boudy, která se pohybuje. Ubírali jsme se všichni parkem s Plenitelem, chlapcem, Taffym, Moorem, Magistrátem a Úhledným pánem do svého psince — jako řádná smečka.

Toby pes

ROSÍM, TO JSEM JENOM JÁ. TO JE BOTA, KTERÝ BYL PŘÍTELEM Plenitele. Dělam prosíka... Vypravuji. Ale nerozumím.

Byl čas, kdy chlapec musel do města, protože měl něco v krku, co mu lékaři vyřízli, aby mohl spát se zavřenými ústy a aby se již nikdy nenastydl. Řekl, že by byl strašně rád, kdybychom tam přišli za ním. Jeli jsme tedy se svou Adar vlakem, v oddělení pro psy. Průvodčí říkali, že jsme dokonalí gentlemani. Ve městě bylo mnoho zápachů. Chlapec ležel nemocen v posteli. Později ležel na lůžku u okna, jež vedlo do dvora, kde jsou garáže. Seděli jsme v okně, k vůli kočkám.

Pojednou se ozval pronikavý skřek a hvízdot, a ve dvoře se objevila jakási bedna s nohami, ověšená záclonkami a okružím. Byl tu i pes, podobný mně a Trepkovi, se širokým okružím kolem krku. Spousta dětí šla za nimi. Zavolali jsme chlapce. Přiběhl rázem k oknu. Zvolal: „Hurá! Kašpárek!“ Zpod boudy se záclonkami vylezl jakýsi špinavec a pískal pronikavě na něco, co měl v zubech. Pes s okružím chodil po zadních nohách, a podával si tlapky s dětmi, jak mu špinavec poroučel. Špinavec vlezl pod záclonky boudy. Na prkénku před ní objevily se loutky. Jedna byla jen nos a hrb, taková, jako si je bral chlapec pod Zářícím stromkem, když byl maličký. Pes s okružím vyskočil na prkénko a kouzl nosatou loutku do

nosu. Nastala pračka! Vyšla modrá panenka. Nastala nová rvačka. Nosáč ovázal modrou panenku řemenem a vyhodil ji přes prkénko a zpíval hlasitě. To byl konec. Špinavec vylezl zpod bedny a nastavoval dětem vnitřek klobouku. Všechny se rozutekly. Volal: „Darebáci! Koukat se na panáčky to ano, ale když to přijde k placení, utíkáte jako zajíci.“ Zapískal, sebral bednu a odešel.

Za nějakou dobu přišel zase. Chlapec řekl Jakobovi, který byl nahoře:

„Vezmi psy dolu, aby to viděli zblízka.“ Šli jsme na šňůře a sedeli jsme v první řadě. Pes s okružím, kterému říkali Toby pes, prováděl dětem opětně všechny své kousky. Styděli jsme se, protože vypadal stejně jako my. Štěkali jsme. Toby pes štěkal na nás: „Kdybych nebyl při práci, dal bych vám co proto, až byste vyli..Jakub nás rychle odvedl. Toby pes štěkal: „Dobrou noc, dobrou noc! Nezapadte se, miláčkové!“

Po delším čase přišel špinavec opět. Chlapec nemohl ještě sejiti dolů, dosud ho bolelo v krku. Šel tedy Jakub a měl se špinavcem dlouhý rozhovor. Špinavec říkal, že je to prvotřídní divadlo pro korunované hlavy, ale že se nejprve řekl pani. Špinavec přišel tedy nahoru, a bylo tu prvotřídní divadlo pro chlapce a pro nás všechny i pro naši Adar. Ale Toby pes byl váhavý a jako utrápený. Špinavec řekl paní, že je jako pán, jako člověk, a že je pes Toby unaven, když stále se produkuje za peníze a že by potřeboval odpočinek a dobrý laskavý domov. Po celou tu dobu ležel Toby pes na zádech a koulel očima jako nemocné štěně. Adar řekla: „Kdyby ti tři byli pohromadě, prali by se od samého rána! Jen se podívejte, jak se tváří Trepka!“ Paní pravila, že neví ještě, co by tomu řekl pán. Jakub řekl, že by ho mohl mít doma v garáži, takže by nepřišel s nikým ve styk. Bylo tedy ujednáno, a Jakub odvezl Tobyho psa, aby z něj udělal řádného psa. Za čtyři dny jeli jsme my také vlakem, v oddělení pro psy. Průvodčí říkal Adar, že bychom patřili na výstavu.

Přišedše domů, běhali jsme kolem záhonků, hledající kosti, které jsme si tam schovali pro případ hladu. Byly pryč — všechny! Trepka řekl: „To je ten čertův Toby pes! Pojď se mnou a dáme mu za vyučenou!“ Zvěřili

jsme ho v obezděné zahradě. Štěkali jsme hlasitě. Mlčel. Jen kroutil očima, až mu bylo viděti bělmo. Potom se opřel čelem o zem. Zdvihl zadní nohy vzhůru. Koulel se přes hlavu a přes zadek. Valil se na nás! Hned jsme mu viděli bělmo očí, hned zadek, jak se k nám koulí! Nikdy jsme neviděli něco podobného. Bylo to tak ošklivě ne- psovské! Ale neutekli jsme. Jen jsme couvali, když se k nám přivalil zcela blízko. Ale když začal výt jako nemocný pes, utíkali jsme rychle k našim bohům na trávník. Pán mi řekl: „Nu, Boto! Vypadáš, jako by bylo něco pocuchalo tvou sebeúctu. Co pak tě poplašilo?“ Mlčel jsem. Pomáhal jsem mu při kouření z dýmky, jako dělám vždy. Přišel Harry s lopatou a řekl, že je v zelinářské zahradě divoký králík. Pán chopil se dvojky ručnice a šel. My v patách rychle za ním. Toby pes vyšel z garáže, plný sebevědomí. Ptal se: „Co je?“ Trepka řekl: „Pojď a viz.“ Trepka šel do zelí a vyplašil králíka, což je jeho dokonalý výkon. Pán vystřelil přese mne a zabil ho. Toby pes zmizel jako kouř. Pán mne poslal s králíkem k zadním dveřím, abych ho předal naší Adar, což je jeden z mých výkonů. Šli jsme hledat Tobyho psa. Byl v truhlíku, kde Jakub ukládá leštidla na boty. Řekl: „Co to bylo? Co to bylo?“ Řekli jsme: „Dvojka.“ On nato: „Nesnesu toho! Bojím se! Nesnesu toho!“ Trepka řekl: „Jsi praprosťák zbabělý zloděj, pes skrývač! Kde jsou kosti?“ Toby pes řekl, kde jsou. Vyhrabali jsme co zbylo a odnesli jsme to v bezpečí ke starému Labradorskému psinci. Pověděli jsme vše Pleniteli. Byl potěšen, že nás opět vidí. Za rohem se objevil Toby pes. Řekl: „Snad jsem zloděj pes, ale nejsem hloupý. Seznamte mne s vaším lovem a já vás obeznámím se svým.“ Plenitel se ptal: „Jaký je tvůj špinavý lov?“ Řekl: „Krysy.“ A povídal, že udělal krysí rekord ve třech krčmách. Řekli jsme: „Co jsou to krčmy?“ Řekl: „Chytráci! Mám to s vámi trápení!“ A vysvětloval, že krčmy jsou, kam On chodí po své dřině. Trepka se ptal „Kdo je to On?“ Toby pes odpověděl: „Ten, který je mým bohem.“ Zeptal jsem se: „Co je dřina?“ Řekl: „To co vám opatruje žrádlo.“ Řekl jsem: „To je naše Adar, když zvoní, aby šli naši bohové k polednímu jídlu, kterému se říká lunch.“ Řekl: „Znáte opravdu spoustu věcí!“ Plenitel pravil: „Žádné poklony 1 Dřina je totéž jako práce. Po práci

je miska a prkno k přespání všude.“ Trepka řekl: „Jeho prací jsou parádní kousky.“ A vyprávěl o špinavci a prvotřídním divadle. Ale nepovídal o tom, co jsme viděli v obezděné zahradě, protože jsme se styděli.

Plenitel řekl: „Ukaž mi ty parádní kousky!“ Toby pes chodil dlouho po zadních nohách. Říkal, že v umění mu není mnoho psu podobných. Vyprávěl o krysích rekordech, jež získával a na které jeho bůh sázel. A říkal také, jak ho Jakub vzal s sebou na procházku, když sem přišel 2 jak u Kentů mu na zkoušku ukázali mnoho krys.

A Toby pes jich na mlátě zardousil osm za jedinou minutu. Povídal, že Jakub a pan Kent byli tím velmi potěšeni a řekli prý, že odřou vesnici za živa, až dojde k sázce. Tomu jsme nerozuměli.

Trepka řekl: „Když jsi takový po čertech pěkný pes, proč tě On předal Jakubovi a paní?“ Toby pes řekl: „Teď končí pro Něj londýnská doba. Teď mne zatím nepotřebuje. Hraju si tedy na nemocného psa : a on mne prodá hodným lidem, kteří mi opatří dobrý domov. A záhy

On zas přijde a zahvídne ostře na mne. Uslyším ho a vrátím se ke své práci. Bude to snad zase bedna se záclonkami a loutkami. Snad zase budu vodit slepce ulicemi.“ Plenitel se zeptal: „On je slepý?“ Toby pes řekl: „Je tak dost slepý, aby Sebral peníze do mé misky.“ Plenitel pravil: „Jsem také skorém slepý. Je mi Ho líto.“ Vyprávěl jsem, jak Plenitele oslepily ženy, které vozí slepice na zabití. Toby pes řekl: „Kdybych tam byl býval, nebylo by se to stalo.“ Rozzlobilo mne to. Plenitel řekl: „Nech toho, hlupáku! Jdi a žer trávu.“

Procházel jsem se tedy v zadních zahradách. Potom Jakub přinesl klec s krysami. A vypustil je. Zardousil jsem jednu. Trepka jednu. Toby pes zardousil čtyři, které se rozbíhaly různými směry. Jakub se tím honosil, a řekl, teď že svléknou vesnici z kalhot. Toby pes se jen nafukoval. Trepka řekl: „Chraň se dvojky ručnice! Utíkej před ní, pse s hovězími droby!“ A bylo velké štěkání a povídání. Vyšel Plenitel z boudy. Řekl: „Jaký to tu je hloupý rámus?“ Pověděli jsme mu. Plenitel seděl a řekl: „Nemám také rád dvojku ručnici a moje matka Regan ji také neměla ráda. Toby pes není

žádný pes s hovězími droby. Nemůže jinak. Je to u něj totéž, jako u vás, když máte plovat.“ Řekl jsem: „My máme dlouhou srst, říká Jakub. A ovšem, vodu nemáme rádi.“ Plenitel pravil: „Totéž jako Toby pes.“ Řekl nám ještě spoustu hrubostí a šel pak spát do kapradí poblíž psinců v parku. Toby pes řekl pak: „To je pravý druh! Je to skutečný psí gentleman, na kterého nikdy nezapomenu!“

Z domu ozval se zvonek. To naše Adar svolávala nás, abychom pomáhali chlapci při vyjízdce s Moorem a Taffym. Utíkali jsme. Toby pes řekl: „Půjdu s vámi.“

Byla to první vyjízdka v městě. Taffy vyváděl, protože, jak řekl Moore, líný podkoní ho dosti necvičil. Ale chlapec byl pevný v sedle, a Taffymu se nepodařilo ho shodit. Hoch byl na to trochu pyšný. Moore mu řekl: „Nehonoste se příliš, pane Digby! Sedlo i ruce jsou dary nebes.“ Hoch se zastyděl a mlčel. Plenitel připojil se k nám všem v kapradí poblíž psince.

Moore řekl: „Plenitel churaví od té doby, kdy ho přejelo auto. Nelíbí se mi to.“ Plenitel kňučel, zaslechnuv své jméno. Hoch řekl: „Pst! Rozumí nám.“ Moore pravil: „Je málo, čemu by nerozuměl.“ A vyprávěl, že Plenitel si usmyslil, spát v kapradí, od té doby, kdy chlapec odešel do města, tak aby mohl slyšeti psy vyti na lavicích v ranní době, jak tomu býval zvyklý. Hoch se ptal: „Vymyslel již strýc Billy něco s Povýšencem?“ Moore pravil: „Pověděl jsem vám příliš mnoho na váš věk po vašem honu chromé lišky. Doufám, že nebudete roznášet povídačky mezi mnou a milostpánem.“ Hoch řekl: „Nemohu přec být pravým mistrem v honbě na lišky, nepovíte-li mi vše, co víte?“ Moore zarděl se až po čelo. Řekl: „Děkuji vám, pane Digby. Až nadejde vaše doba, bude vám jednati s takovými psy, jako je Povýšenec.“

A Moore vyprávěl, že Rosemary, která byla pravnučkou Regany, konala Povýšencovu práci za něj, a běžela skorém tak němě jako stará. A přistihoval Povýšence občas při chybách, ale Rosemary mu kňučela do ucha, aby mu naznačila, co má dělat, a on jí věnoval veškerou důvěru. A nebyla-li z nějaké příčiny venku s ním, byl jeho druhým vodítkem Loudal,

mírný pes s useknutým ohonem, ale podivuhodně jemného čichu. A Moore pozoroval Povýšence jak se u překážky tváří, jako by si vykusoval trn z nohy, a zatím čekal, až ho Loudal doběhl, aby ho poučil, jak si má moudře počínat. Ale milostpán prý si umínil, aby Povýšenec šel do Peterboroughu, kam honící psi jdou na výstavu, a vzhled i způsoby to Povýšenci zdánlivě zajišťovaly. Moore říkal, že Povýšenec byl rozený podvodník, ale milostpána sváděl jeho vzhled, a nechtěl poslechnouti žádnou radu. A říkal ještě mnoho věcí, které jsem zapomněl. Když jsme vyjeli, řekl: „Nu, pane Digby, vy jste znal lovecké psy už tenkrát, když jste v sukničkách spadl do truhly s moukou. Co o tom soudíte?” Hoch řekl: „Mohl bych honiti v kterémkoli kraji světa s vámi a se smečkou tří psů, které bych si mohl vybrat. A kdyby Plenitel byl zdravý pes, podaroval bych strýci Billovi pěknou smečku.” Moore se znovu zarděl ve tváři. Řekl: „Pánbůh vás pomiluj!

Ale je to ve vás. Máte v sobě všechny tři – psa, lišku i koně! Ale než dostaneme takovou smečku tří na čtyři dny v týdnu, je nám spokojiti se s veteší jako je Povýšenec.”

Jednou, za vyjíždky, Trepka a Plenitel šli s námi, Toby pes mi řekl: „To bylo pěkné povídání toho člověka o onom prohnaném psu. Vypravuj mi to znovu.” Vyprávěl jsem o Povýšenci, kterého nemám rád a jak dostal Mušketýra, aby mu pomohl přemoci Sobce, když šlo o Plenitelovo místo na lavici v onu noc, kdy Plenitel se nevracel. A potom za to Mušketýra přebral. A jaký je to žrout, kde jde o to, někde na něco padnout a sníst to, což není slušné pro vůdčí psy, jak říká Plenitel, který nikdy nic takového nedělal. Toby pes řekl: „Je to kruté pro psa z povolání, být takto vyhozen ze své práce beze vší vlastní viny, jako se to stalo vašemu psu, opravdovému gentlemanu.” Řekl jsem: „Nejsi tak špatný pes.” Řekl: „Mám své povolání. Nevyprávím o všem, co dovedu, ale a běhali jsme kolem stohů slámy. Ukazoval mi, jak se ubíjejí krysy – na jeden ráz jedna krysa, a ani jí netřást, to prý je ztráta času, řekl. Vyprávěl o zápasech ve vesnické hospodě, kde

sázal proti Fussovi, třetímu loveckému jezevčíku, který byl pěkný dámský pes a jenž dovedl dávit deset krys za minutu a ještě se při tom podrbal.

Vrátili jsme se pak k labradorskému psinci. Plenitel byl doma a přišel také Trepka, jelikož hoch měl hodinu učení. Říkal mi, že je rád, že Toby pes se nepřidrží chlapce, protože si nepřeje, aby si ho chlapec všímal. Řekl jsem: „Toby pes nepotřebuje chlapce. Je po čertech chytrý pes, který nikdy nedělá víc, než že dává svou krysu. Nech ho s pokojem!”

Tak se to urovnalo. Toby pes chodil s Jakubem na krysy, vyjma když byl na vyjíždkách s chlapcem a s námi.

Po nějaké době vzal si chlapec Tobyho psa na trávník a poručil mu: „Dělej kousky!“ Toby pes si sedl a škrábal se za ušima. Chlapec ho plesknul přes hlavu a řekl: „Jsi podvodník jako Povýšenec!“ Toby pes řekl nám potom: „Byl bych blázen, abych pracoval přes čas pro někoho mimo pro Něho a pro vašeho opravdového psa gentlemana!“ A rozpovídal se s Plenitelem o honech a honicích psech a o všem podobném; protože prý je to „profesionál“ a rád by znal povolání Plenitelovo. Pleniteli se to líbilo a vyprávěl mu mnoho. A Toby pes učil i mne dokonalému krysaření podle zásady „dávej pozor na dvě, zatím co rdousíš jednu.“ Sedával jsem venku v kapradí s Plenitelem, který byl mým upřímným přítelem, když jsme byli skorém ještě štěňata. A chlapec nechával Taffyho skákati jako blechu, řekl Moore. Pak jsme byli tehdy všichni šťastnými psy.

Potom byl ve vsi krysí zápas. Toby pes říkal, že si je svou věcí jist, ale chtěl Fussovi poskytnouti podívanou pro podívanou. Byla to noc přede dnem Zvonů a Zářící deska svítila silně. Trepka i já jsme bloudili po zahradách, očekávající výsledek. (Nejsme již uvázáni od té doby, kdy jeden člověk přišel se přes zeď podívat na chřest, a když přelézal zeď na zpáteční cestě, zakousli jsme se mu do zadku.) Toby pes domů po zápase, který skvěle vyhrál. Pravil, že větrí špinavce přišel venku za vesnickou hospodou »U strakatého psa«. Řekli jsme: „Jaký bude teď hon?“ Odpověděl: „Bude mu třeba celého dne, aby se prospal. Zítří v noci přijde. Jsem rád, protože je

to můj bůh. Ale mám lítost, protože vy dva a váš ryzí starý gentleman pes prokazovali jste mi dobro, a doufal jsem, že vám to splatím, než odejdu. Ale On je můj bůh. Až přijde, půjdu s ním.“ Řekli jsme: „Litujeme též.“ Pak jsme se procházeli a našli jsme ježky.

Nazítří byl den Zvonů a žádní hloupí hosté na week-end, jak řekl chlapec. Šli jsme všichni k obědu do velkého domu, kde bydlí úhledný pán, kterému se říká strýc Billy. Všichni, až na Plenitele, který, jako vždy, ležel venku v kapradí u psince. Toby pes odešel, aby pomáhal Jakobovi vymáhat dluhy na podvodném podkoním za krysí zápas. Tak jsme ho neviděli.

V poledne u jídla byl pán, paní, chlapec a Úhledný pán a Úhledná paní a můj přítel Butler, kterého mám rád a nějaký nový člověk, kterého jmenovali Jem a který byl pánem několika loveckých psů kdesi jinde. Bylo hojně povídání našich bohů o honicích psech a podobných věcech.

Chlapec mlčel, jako obvykle, je-li řeč o psech. (Vyjma ovšem s Moorem.) Po kávě a cukru zavolal si mne přítel Butler do dvora, kde se věší prádlo, abych mu pomáhal chytat krysu v břechťanu. Zadávil jsem ji. (Dostal jsem za to sýr.) Butler chystal do košíčku mrkev, aby ji lidé dávali koním. Byla tedy procházka ke psinci, což je vždy v den Zvonů po poledním jídle. Běžel jsem pro Plenitele do kapradí. Řekl: „Běž jen sám. Nepůjdu. Nejsem již žádný honicí pes.“ Šel jsem do dvora s ostatními lidmi.

Moore vyvolal všechny lovecké psy po řadě, aby si šli pro suchar. Bylo zas hojně povídání o nohách a běhu. Chlapec neříkal nic, ale všichni psi mluvili k němu tiše a jemně. Ten pan Jem pravil: „Nu, chlapečku Diggy, zdá se, že tě znají stejně jako Moorea!“ Chlapec mu něco odsekl, protože nemá rád, jmenuje-li ho někdo hloupými jmény ze starého dětského pokoje. (Totéž jako já, říká-li mi moje Adar »Botičko«.) Paní řekla tiše: „Digby! Chovej se slušně!“ Moore vyvolal rychle Povýšence, a bylo hlasité povídání o pékném vzhledu a způsobech. (My jsme si zatím vykusovali blechy.)

Potom Úhledná paní dala znamení rukou, a všichni se šli dívat na koné, vyjma chlapce a Moora. Vtom zahrnul kolem rohu u koňských stájí Toby pes, všecek přikrčený a zaprašný. Prohodil stranou k nám:

„Je to sprosták! Ať jsem nevím jaký, nezastraším-li ho. Pomáhejte mi!“ Jal se kroutit očima, až mu bylo vidět bělmo, jako tehdy v obezděné zahradě. Potom sklonil čelo k zemi, překotil se, zadní nohy vzhůru a kotrmelcoval oním nepsovským způsobem, jaký jsme tehdy viděli. Ale bylo to ještě horší! Bylo to děsné! Povýšenec zježil srst. Ale my jsme pomáhali Tobymu psu. Vyli jsme: „Co to? O, my se bojíme!“ Toby pes vydával knouravé, táhlé zvuky jako kořata. A koulel se směrem k Povýšenci! Ten vyrazil ze dvora jako štěně, kterému hrozí karabáč a hnal se do kapradí, kde byl Plenitel. Slyšeli jsme hojně vytí a nářku. Toby pes přestal koulet očima, a byl z něj pranepatrný pejsánek, který klidně odcházel. Všichni lidé se vrátili od stájí a mluvili hlasitě o tom, co se to pro boha stalo s Povýšencem. Moore říkal, že snad se urazil výkony jezevčků, a odpálil odtud jako rachejtle. Pan Jem tvrdil, že to byl jeden z obávaných záchvatů, kterými dábel někdy posedne celou smečku. Úhledný pán se zlobil. Chlapec řekl: „Není způsobitý pro Peterborough, strýce Billy?“ Úhledný pán řekl: „K čertu s Peterboroughem! K čertu se šakalem! Nevěřte nikdy takové krvi, Moore! Varoval jsem vás již jednou.“ Povýšenec se vrátil a vyl žalostně. Mooreovi se to nelíbilo a strčil ho do psince, kde byl špatně uvítán jako poražený honící pes, který to dává najevo. Byla tam velká pranice o lavice! Moore tam vešel a udělal pořádek. Hoch se díval oknem, tam, kde Plenitel se díval, když byl oslepen. Řekl: „Hurá! Mušketýr dostal Povýšencovo místo a Povýšenec Loudalovo — správně, na kraji u dveří!“

Záhy nato vraceli se lidé k čaji, a hovořili jen o záchvatech. Chlapec šel vzadu s Trepkou a se mnou. Chvillemi tančil. Pomáhali jsme mu. Sebrali jsme Plenitele v kapradí. Řekl jsem: „Slyšeli jsme. Vyhrál jsi? Plenitel řekl: „Nemohl jsem jinak. Padl přese mne jako slepý pes. Chopil jsem ho za bedra a převalil ho na záda. Ale on jen pospíchal. Co bylo toho příčinou?“ Vyprávěl jsem vše, co Toby pes udělal Povýšenci. Plenitel řekl: „Je to po čertech chytrý pejsek, ale mám ho rád. On honí svou hlavou. Jak to dopadlo potom s místy ke spaní?“ Vyprávěl jsem mu, jak Povýšenec musel postoupit své místo Mušketýru a dostal Loudalovo. Plenitel řekl: „Zdar

Tobymu psu! To místo bylo studené jako kdo ví co, když jsem byl štěně. Teď jsem šťasten!” Šli jsme všichni dovnitř a bylo plno věcí pod čajovým stolem. Plenitel si nebral. Seděl u Úhledného pána, hlavu na jeho koleně. Úhledný pán řekl: „Co pak tě přivedlo zpět k tvé staré povinnosti, starý brachu? Teď patříš přec Digbyovi.” Plenitel kňučel tiše a lízal ruku. Úhledný pán řekl: „Zvláštní, jako bývala jeho matka!” Po mnohém a mnohém povídání vraceli jsme se domů parkem. Chlapec tančil a zpíval hlasitě až k boudě. Šli jsme po schodech nahoru pomáhat, jako vždy, když Guvvy vpouští. Plenitel šel s námi. Ta prožluklá Guvvy říkala mu hrubosti na schodech. Adar jí řekla: „Promiňte, slečno, ale nikdo se nikdy neptá, kdy starý pán přichází nebo odchází v tomto domě.“ Plenitel vrtěl ocasem a lízal chlapci obě ruce. Sestupoval zvolna po schodech, protože nikdy již nepřichází až nahoru. Řekl mi: „Teď jsem docela šťastný pes. Navštiv mne později, hlupáčku. Mám ti co říci.“ Pomáhal jsem pánu a paní ztrávit šťastný večer, což rád dělám, až přišla Adar, aby mne vyvedla a dala mi na noc kostičky.

Potom jsem šel na procházku s Trepkou, protože Zářící deska svítila silně. Přišel Jakub a volal Tobyho psa, kterého nemohl najít. A odkvapil zas. Za reveňovým trsem objevil se Toby pes. Ptal se po Povýšenci. Řekli jsme mu to. Byl velmi šťastný pes. Ptal se, byl-li pravý gentleman-pes Plenitel potěšen jeho výkonem. Řekl, že ho již nemůže jít navštívit, protože musí teď již každou minutu očekávat Jeho, který je jeho bohem. A říkal, že je všecek sklíčený tímto životem dvojího rázu, který není jeho povoláním. Řekli jsme, že se zachoval podivuhodně vzhledem k Povýšenci, čehož bychom my s Trepkou nebyli nikdy dokázali. Těšilo ho to velice. Pojednou se ozvalo ostré zapísknutí v uličce mezi sady. Toby pes řekl: „To je On. Tak dlouho!“ Odběhl tiše křovím. Špinavec mluvil venku: „Oh! Přišel jsi, opravdu? Nuž, pojďme!“

Prosím, tím je skončeno vše o Tobym psu, kterého měl Plenitel rád. (Já také.)

Trepka si šel vybírat kosti.

Já jsem šel k Labradorskému psinci, abych si promluvil s Plenitelem, a otevřel jsem si dvířka nosem, jak to umím.

Plenitel řekl: „Kdo je to?“ Řekl jsem: „Bota.“ Řekl: „To vím, ale kdo to přišel ještě s tebou?“ Pravil jsem: „Jsem tu jen já, Bota.“ Pravil: „Je tu ještě někdo jiný! Jen se podívej!“ Řekl jsem: „Toby pes se vrátil k Němu. Trepka běhá někde venku. Jsem tu jenom já sám. Ale dívám se.“ Byli jsme tu jen Plenitel a já. Plenitel řekl: „Je to bída! Vidím čím dále, tím méně. Přisedni si ke mně blíž, hlupáčku.“ Vyskočil jsem na jeho lůžko, jako vždy za noci. Řekl: „Přisedni si ještě blíž. Je mi zima. Stoč se mi mezi tlapky, abych si ti mohl položit hlavu na záda.“ Učinil jsem tak.

Za chvíli pravil: „Potrvá-li tato krutá zima, sbohem honbě.“ Řekl jsem: „Je vlahá podzimní noc se Zářící deskou a s králíky v trávě.“ Řekl: „Věřím ti na slovo,“ a položil si mi hlavu na záda. Dlouhou dobu byl zcela tiše. Potom řekl: „Už vím, co jsem ti chtěl říci, hlupáčku. Nervi se nikdy v mém věku se psem stejné váhy s tebou. Strhá ti to po čertech vaz.“ A začal škytat. Řekl jsem: „To přejde a budeš zase zdrav.“ Řekl: „To není škytavka ze žaludku. Vězí mi to v krku a šíji. Lehni si ještě blíž.“ Sklonil hlavu a spal. Já takf. Pojednou zaštěkal: „Nech mi mé místo na lavici nebo ti vytrhnu chřtán!“ Řekl jsem: „Vždyť je tu jen tvoje lůžko a celá místnost tvá.“ Pravil: „Promiň! Zdálo se mi, že jsem se starou smečkou.“ Potom si opět položil hlavu na mne, a ve snu honil se psy, které znal, když přiběhl ze stromořadí. Naslouchal jsem a bál jsem se. Vztyčil jsem se, abych ho probudil. Zavolal docela tiše: „Neodcházej! Jsem starý slepý pes! Bojím se! Bojím se boudy, která se pohybuje! Nevidím, kdo tu je!“ Řekl jsem: „Jsem tu já, Bota.“ Řekl:

„Promiň! Jsi vždy upřímný přítel Plenitelův. Pojď blíž, v případě, že bych klopýtl.“ Usnul znovu, a osvítila ho Zářící deska. Tu řekl: „Mohu vidět! Pamatuješ se, jak jsem měl vědro na hlavě? Pamatuješ se na telátka? A na býka v parku? Všechno to jasně vidím, hlupáčku. Jsem šťastný pes. Nerad bych byl na obtíž!“

Potom spal dlouho. Já též, jemu u prsou, mezi tlapami. Když jsem se probudil, Zářící deska zapadla a kohouti kokrhali v stromořadí, a kapradí v parku se třpytilo rosou. Plenitel se zvolna probouzel. Zíval. Řekl tiše: „Je tu jeden šťastný pes, a má nový šťastný den před sebou!“ Zachvěl se a usedl. Pojednou zvolal hlasitě: „Je ráno! Vyjte, všichni synové na lůžkách! Vyjte!“ Potom se svalil po celé délce a mlčel. Ležel jsem tiše, protože jsem se Trepka.

Pravil: „Zvěřil jsem Něco, čeho se bojím. Co je?“ Řekl jsem: „Je to Plenitel, který už nic nemluví. Také se bojím.“ Trepka řekl: „Je mi ho líto, ale Plenitel je velký silný pes. Brzy mu bude zase zcela dobře.“ Odešel a sedl si pod chlapcovo okno, pro případ, že by chlapec vyzpěvoval čas ke vstávání, jak vždy dělá. Čekal jsem, až Adar odhrne kuchyňské záclonky k snídání. Volal jsem. Přiběhla rychle. Řekla: „<5, můj Botičko! Můj ubohý malý Botičko!“ Plenitel jí neřikal nic. Odešla to povědět. Zůstal jsem s ním, pro případ, že by se probudil. Hned nato přiběhli všichni – chlapec, pán s paní a Harry s lopatou. Také Trepka, který stál u svého hochy a lízal mu ruce, aby ho rozveselil. Odnesli Plenitele do sadu. Harry kopal jámu a uložil ho do ní jako kost. Ale byl to přec můj Plenitel. Chlapec plakal hlasitě, a pak odešli všichni – všichni až na mou Adar, která seděla na trakaři a štkala. Snažil jsem se ho vyhrabat. Sebrala mne a odnesla do kuchyně, a tam mne držela pevně, a přikrývající si obličej zástěrou, štkala hlasitě. A už mne nepustili, abych Plenitele vyhrabával. Uvázali mne. Po delší době jsem vyběhl na procházku, doufaje, že ho snad někde najdu. Šel jsem k jeho lůžku, v kapradí. Navštívil jsem stromořadí a lesní jízdni cestu a Myší pole, a všechna stará místa, kde býval. Nebyl tam. Vrátil jsem se tedy a čekal v sadu, kde se tehdy v noci objevil oslepený, on, Plenitel, který byl mým upřímným přítelem, a byl ke mně vždy laskavý, od doby, kdy jsme byli skorém štěňaty, a nikdy mu nevadily moje krátké nohy, nebo to, že jsem byl hloupý. Ale nepřišel...

Prosím, to je konec navždy o Pleniteli a o mně a o všech těch časech
Prosím, jsem docela maličký, ubohý pejsek!... Nerozumím!.. Nerozumím!...

KONEC